

GA - 14

РУДОЛФ ЩАЙНЕР
РУДОЛФ ЩАЙНЕР

ВРАТАТА
НА
ПОСВЕЩЕНИЕТО

/РОЗЕНКРОЙЦЕРСКА МИСТЕРИЯ/

превод от немски: **ДИМО ДАСКАЛОВ**

НЕРЕДАКТИРАН ПРЕВОД

изготвил: **ПЕТЪР ИВАНОВ РАЙЧЕВ** – препис от копие

Л И Ц А

а/ На пролета и интермецото

СОФИЯ
ЕСТЕЛА
ДВЕ ДЕЦА

б/ На мистерията

ЙОХАНЕС ТЕМАСИУС

МАРИЯ

БЕНЕДИКТУС

ТЕОДОСИУС, чийто първообраз в последствие се явява като Дух на Любовта

РОМАНУС, чийто първообраз впоследствие се извява като Дух на волята за Действие

РЕТАРДУС, действащ само като дух

ГЕРМАН, чийто първообраз впоследствие се извява като Дух на земния мозък

ЕЛЕНА, чийто първообраз впоследствие се извява като Луцифер

ФИЛИЯ - приятелки на Мария, чийто първообраз се впоследствие извява

АСТРИД - като духове на душевните сили на Мария

ЛУНА -

ПРОФЕСОР КАПЕЗИУС

ДОКТОР ЦРАДЕР

ФЕЛИКС БАЛДЕ, който се извява като носител на духа на природата

ГОСПОЖА БАЛДЕ

Другата Мария, чийто първообраз впоследствие е извява като Душа на Любовта

ТЕОДОРА, ясновидка

АРИМАН, считан действащ само като душа

Дух на елементите, действащ само като дух

Едно дете, чийто първообраз впоследствие се извява като една млада Душа

Трябва да бъде особено упоменато, че музикалните добавки за представленията за четирите драми са създадени от АДолФ АРЕНСЕН.

ПРОЛОГ

Стая на госпожа София, подържана в жълточервеникав цветен тон. София с двете деца, едно момче и едно момиче, след това Естела.

ПЕСЕНТА НА ДЕЦАТА /София съпровожда на пиано/:

Прелива слънчева светлина

През далнините на простора

Проглася песента на птичките

Въздушните полета,

Прониква от Земята

Растителната благодат,

И с благодарност се възнасят

Човешките души

Към Духовете на света.

СОФИЯ: А сега, деца, идете във вашата стая и размислете в думате, които току що упражнихме.

/София отвежда децата навън, влиза Естела/

ЕСТЕЛА: Привет, мила София. Считаю че не те смущавам.

СОФИЯ: Не, моя добра Естела. От сърце те приветствувам с добре дошла.

/Поканва Естела да седне и сяда, и тя самата/.

СОФИЯ: Много добри. Пиши ми, че конгресът на психолозите интересувал, въпреки че начинът, по който там се разглеждат велики въпроси, е малко привлекателен, че него като психолог го интересува именно, как чрез определена форма на духовно късогледство хората правят невъзможно проникването в собствените им тайни.

ЕСТЕЛА: Нали и той възнамерява да говори една важна. . . /няма текст/.

СОФИЯ: Да, върху една тема, която на него, а също на мен ми се струва много важна. Но във всеки случай той очаква някакво въздействие на това, което ще изнесе поради научните представи, които участниците в конгреса имат.

ЕСТЕЛА: Мила София, идвам при тебе с едно желание. Не може ли да прекараме тази вечер заедно? Тази вечер се представя *"лишените от наследство на душите и на тялото"*, и би ми доставила много радост, ако би дошла с мене на представлението.

СОФИЯ: Ти си забравила, мила Естел, че именно тази вечер за нашето Общество ще се представи драмата, за която от дълго време се готвим.

ЕСТЕЛА: О да, бях забравила това. Така на драго сърце бих прекарала тази вечер със старата си приятелка. Радвах се от цялото си сърце, заедно с тебе да гледаме в дълбочините на нашия съвременен живот. - Но твоят така чужд за мене свят на идеите ще разруши и последния остатък на нашата хубава връзка, която свързва нашите сърца, откакто сме седяли двете на училищния чин. ;

СОФИЯ: Това ти вече често си ми казвала, но винаги е трябвало отново да се съгласиш с мене, че наши те мнения не бива да издигат никаква раздел на стена между чувствата, които живеят във всяка една от прекарани те заедно млади години.

ЕСТЕЛА: Вярно е, аз често съм казвала това. Но в мене винаги се събужда огорчение, когато трябва да гледам, как с всяка година твоето чувство става все по-чуждо за всичко, което на мене ми се струва ценно в живота.

СОФИЯ: Ние бихме могли да бъдем много една за друга именно благодарение на това, до което са ни довели нашите различни заложби.

ЕСТЕЛА: О, често умът ми казва, че ти си права в това. И все пак има нещо в мене, което възстава против начина, по който ти разглеждаш живота.

СОФИЯ: Съгласи се все пак сериозно, че всъщност с това ти искаш от мене да се отрека от най-вътрешната ядка на моето същество.

ЕСТЕЛА: Да, бих се съгласила с това, ако не съществуваше само едно нещо. Мога много добре да си представя, че хора с различен начин на мислене могат да се срещнат в пълна симпатия на чувствата. Обаче насоката на твоите идеи ти налага известно превъзнасяне. Други хора могат много добре да стоят едни срещу други така, че да мислят за своите възгледи: те са обусловени от различни възможни гледища и са еднакво оправдани да стоят едни до други. Обаче твоят възглед се като по -дълбок по отношение на всички други. Според него другите са само излишния на по-нисши човешки степени на развитие.

СОФИЯ: Но от това, което често сме горили, ти би могла да знаеш, че моите съмишленици не мерят в последна степен стойността на човека според неговото мнение и неговото знание. И макар и да считаме нашите идеи като такива, без живото схващане на които всеки друг живот е без една истинска основа, все пак ние се стремим, колкото може по-сериозно да не надценяваме човека в това, че може да стане оръдие именно на нашето жизнено съдържание.

ЕСТЕЛА: Всичко това изглежда хубаво казано. Обаче то не може да ми отнеме една недоверчивост. Защото аз не мога да си затворя очите си пред факта, че един възглед за който си приписва една безусловна дълбочина трябва да доведе до известна повърхностност само по околел път на една мнима дълбочина. Ти си за мене една твърде скъпа приятелка и затова не бих искала да ти посочвам онези от твоите съмишленици, които се кълнат във вашите идеи и проявяват по най-лошия начин своето духовно високомерие, въпреки че празнотата и баналността на тяхната душа проличават от всяка тяхна дума и от цялото им поведение. Не бих искала също да ти посочвам, колко тъпо и безчувствено се отнасят към

своите себеподобни именно някои от вашите съмишленици. Твоята велика душа никога не е могла да про... склонност да отбягва изпълнението на това, което всекидневният живот изисква от всеки човек, който трябва да бъде наречен в истинския смисъл добър. Но точно затова, че днес ме оставяш сама, там, както говори истинския художествен живот, това ми пов. . и у тебе, че вашите идеи - прощавай за думата - създават известно повърхностно отношение спрямо този живот.

СОФИЯ: И в какво се състои това повърхностно отношение?

ЕСТЕЛА: Понеже толкова отдавна ме познаваш, би трябвало да знаеш все пак, как аз се борих да се освободя от един начин на живот, който ден за ден преследва само това, което предписват традицията и баналните мнения. Аз се стремих да позная, защо толкова много хора трябва да страдат привидно незаслужено. Страх се да се доближа до низините и висините на живота. Обърнах се с моите въпроси и към науките, доколкото те ми са достъпни, за да получа отговори на тези въпроси. Сега, нека се спрем върху една точка, която ни се предлага в този момент. Аз осъзнавах, що е истинско изкуство. Мисля, че разбирам, как то обхваща същността на живота и поставя пред нашата душа по-висшата действителност. Аз мисля, че долавам истинския пулс на времето, когато оставям да ми действа такова изкуство. И ужасявам се когато трябва да помисля: Ти, моя София, предпочиташ пред този интерес към пълното с живот изкуство нещо, което не изглежда нищо друго освен една отречена поучително-алегорична форма, която разглежда куклени схеми вместо живи хора и се удивлява на символични процеси, които стоят далече от всичко, което всекидневно се обръща към нашето състрадание, към нашето активно съучастие.

СОФИЯ: Мила Естела, ти не искаш именно да разбереш, че може да има най-богат живот там, където ти виждаш само измъдрувани мисли. И че може да има хора, които трябва да нарекат своята пълна с живот действителност бедна, когато тя не се мери с това, от което всъщност избликва моите думи може би ще звучат сурово за тебе. Обаче нашето приятелство изисква неподправена откровеност. Както много други, ти познаваш от това, което е носител на знанието, ти имаш съзнание само за мисловната страна на духа. Ти не искаш да се задълбочиш в живия, творчески дух, който формира човека с елементарна сила, както зародишните сили в природата формират същества. Както мнозина други, ти наричаш например изкуство н. . но и първично това, което отрича духа в моето схващане. Обаче нашият начин да схващаме света съединява пълната свобода /развитие/. Ние приемаме съзнателно в нас това което е наивно, и с това никак не му отнемат светостта, пълнотата и първичността та. Ти смяташ, че човек може да си състави само мисли върху един човешки

характер: но този характер трябва да се оформи някакси от само себе си. Не искаш ли да видиш, да разбереш, как мисълта изниква в творящия дух, докосва се до първоизточника на съществуването и се излюпва като самостоятелен творчески зародиш. Както силите на семето не тръгва да учат първо растението, как то трябва да расте, а се оказват като жива същност в него, така и нашите идеи не *поучават*: те се разливат, запалвайки живот, раздавайки живот в нашето същество. На идеите, които ми станаха достъпни, аз дължа това, което прави животът да ми изглежда пълен със смисъл. На тях аз дължа не само смелостта, но и *разбирането* и *силата*, които ме карат да се надявам, да направя от моите деца човеци, които да бъдат работоспособни и полезни за един външен живот, не само в обикновения смисъл, а да носят в своята душа вътрешното спокойствие и задоволство. И, за да не изпадам във всевъзможни словоизлияния, искам да ти кажа още само това: Уверена съм да зная, че сънищата, които ти споделяш с толкова много хора, ще могат да се осъществят само тогава, когато хората могат постигнат да свържат това, което те наричат действителност и живот, с по-дълбоките опитности, които наричаш фантазирания и мечтателства. Може да ти се вижда странно, ако ти призная, че много от това, което на тебе ти се струва да е истинско изкуство, аз го чувствавам само като една безплодна критика на живота. Защото не се задоволява никакъв глад, не избърсва сълзи, не се вижда никакъв из. . . ик на упадъка, когато на сцената се показва само външната страна на глада, на просълзените лица, на изпадналите хора. *Както* ти се показва обикновено, то стои неизмеримо далече от истинските дълбочини на живота и от отношенията на съществата.

ЕСТЕЛА: Когато говориш така, ти не само оставаш неразбираема за мене, но и ми показваш, че искаш по-драговолно да се *опияняваш* във фантазия, от колкото да гледаш истината на живота. Тази вечер аз трябва да се откажа от моята приятелка. /Ставайки/. Сега трябва да те оставя, мисля, че все пак си оставаме старите приятелки.

СОФИЯ: Трябва действително да останем такива.

/Докато казва последните думи, София изпровожда приятелката си до вратата. Завесата пада/.

П Ъ Р В А К А Р Т И Н А

Стая в розово-червен основен тон, вдясно, считано от зрителя, стоят към един салон за събрания, лицата излизат постепенно от тази забава, всяко едно от тях остава само известно време в тази стая. През време на този престой тези лица се изказват върху някои неща, които една сказка е събудила. която те са слушали в залата за събрания. Изнесената сказка

е завършила преди известно време, и следващите слова са продължение на разговорите, които лицата са водили още в залата за събрания.

МАРИЯ:

Приятелю, така съм омъчнена,
Че виждам те да вехнеш духом и душевно.
Прекрасната ни връзка виждам аз безплодна,
Която вече свързва ни години десет.
Часът, който прекарахме тъй пълно,
Изслушвайки тъй многото неща,
Които хвърлят светлина във глъбините тъмни на душата,
Обвея те със сенки само.
След словото, което слушах,
Изказано току що във салона,
Аз чувствавам в моето сърце,
Ти колко си дълбоко раненен.

В очите ти аз нявга виждах:
Нестихващо как блика радост
Към всичко съществуващо в света,
Задържаше душата ти навред,
В картини пълни с красота това,
Кое то въздухът и слънчевата светлина,
Обливайки телата и
Разкривайки загадки на света,
Във бегли мигове рисуват.
Ръката ти не беше още ловка
Немощна беше още тя да възплъти
В разкошни цветове това,
Кое то живо пред душата ти трепваше.
На двамата в сърцата още беше жива
Прекрасната ни вяра,
Че бъдещето сигурно ще донесе
Изкуство на ръката ти за радост
На тъй дълбоко влятата душа
Във глъбините на света.
И туй, което толкова чудесно ни разкрива
Духът изследващ мировата същност,
Творби на твоето изкуство ще да вляят
За щастие душевно
В човешките сърца:

Така ний мислехме в онези времена
На бъднините благото в отразата на висша красота,
Извираща от твоята способност:
Така душата ми рисуваше целта на твоята душа.
Но в твоята душа сега
Като че всяка сила е угаснала,
Изглежда мъртва твойта радост творческа,
Почти парализирана ръката ти,
Която с млада свежест ред години
Палитрата държеше поривисто.

ЙОХАНЕС ТОМАСИУС:

Така е то, за жалост,
Аз чувствам като че изчезна
Предишният ми огън във душата.
И тъпо гледа само моето око
Тоз блясък на нещата,
Разливан върху тях от слънчевата светлина.
Без чувство е почти сърцето мое,
Кога около мен плъзга се
Ликът променящ се на въздуха
Ръката ми не се събужда вече
Да запечати в трайно настояще
Това, което силите стихийни
Пред сетивата извикват от битейни глъбини
И творческия порив веч не блика
От мене с пълна радост.
И мракът се простира над живота мой.

МАРИЯ:

Дълбоко трябва да скърбя аз,
Че тъй на тебе действа всичко,
Което е за мен най-висше
И струя на свещен живот.
Приятелю, в оназ промяна постоянна,
Която хората живот наричат,
Се крие вечният живот духовен.
И в този живот тече всяка една душа.
Аз чувствам себе си във силите духовни,
Които действат в глъбините морски,
И виждам на човеците живота

Подобно къдрави вълни на водната повърхност.
Едно се чувствам с целий смисъл на живота,
Към който хората стремят се неуморно
И който ми изглежда само
На собствената същност откровение.
Видях го често как се свързва
Със ядката душевна на един човек
Издигайки го в висините,
Това душата може само да желае.
Но тъй във мене както той живее,
Оказва се плод лош,
Щом мойто същество докосва
На другите човеци съществото,
И тази ми съдба показва се във всичко,
Коего исках аз да дам на тебе,
С любов, кога до мене ти се приближи.
Ти искаше навред със мене
Да ходиш смело в пътя,
Към творчеството благородно, който води.
А що получи се сега от всичко?
Това, което бе за мене чист живот
И истина пресвята,
За твоя дух то беше смърт.

ЙОХАНС:

Така е.
Това, което твоята душа възнася
Във светли висини небесни
Във тъмна пропаст на смъртта
То иска да събори мене
Щом с тебе се издигам аз.
Кога на нашето приятелство в зората
Към откровение ти мене водеше,
Коего пръска светлина във тъмнините,
В които всяка нощ живее без да знае
Човешката душа,
В която странствува
Блуждаещото същество човешко,
Когато на смъртта нощта изглежда да презира
Това, което дава смисъл на живота,
Когато ти показваше ми смело,

Че ний възвръщаме се пак в живота, -
Тогаз ме мисълта осени,
Че аз ще мога да израсна
До истински човек духовен.
И струваше се мене несъмнено,
Че на художника окото остро
И творческата сигурност
Ще цъфнат в мене незабавно
Чрез огъня на твойта благородна сила.
Тоз огън аз оставих да ми действа,
Но той отне ми бързо
Преливащите сили на душата
Безмилостно той всяка вяра във света
В сърцето мое пресуши.
И ето стигнах вече там,
Че нямам яснота и в туй,
Да се съмнявам, или пък да вярвам
Във откровение от световите на духа.
Аз нямам сила и да любя
Това, което в тебе
Вести ми красотата на духа.

МАРИЯ:

Узнах, уви, аз от години
Че начинът, по който Себето Духовно изживявам,
Превръща се в обратното,
Кога проникне то в духа на друг човек.
Да видя също дадено ми беше
Как благодатна силата духовна се оказва,
Щом тя по други пътища в човешките души достига
/Явяват се Филия, Астрид и Луна/

Изказана тя бива в думи,
Но словото превръща се във сила
И във духовни висини насочва
И мислите и чувствата човешки.
Създава радост във душата,
Где мътно чувство там преди гнездеше,
То сила има да превърне
Все що е мимоходност на духа
В достойно сериозно чувство,

В човека то оставя своя отпечатък,
А аз напълно съм обзета
От тази сила на духа
И трябва да се уверя,
Че скръб и пустота
Тя в себе си донася
Щом от сърце ми се разлее
Във другите сърца.

ФИЛИН:

Бе тъй, като че пълен хор
/Явяват се Професор Капезиус и Доктор Щрадер/
От мнения и мисли
Звучеше заедно в кръга,
Където току що се бяхме сбрали.
Хармонии звучаха много там,
Но също остър дисонанс.

МАРИЯ:

Когато думите на много хора
Така застават пред душата,
Тогава става като че ли
Във пълно тайнство между тях стои
Човешки пълен първообраз,
Показва се той разделен в души безброй
Тъй както светлината във дъгата
Явява се във много цветове.

КАПЕЗИУС:

Стремях се аз години много
Така задълбочено, сериозно,
Да проследя туй що епохите променя,
За да изуча всичко онова,
Що е живяло в духове човешки,
Стремящи се в делата свои да покажат
Основи, цели на живота.
И мислех, че във своята душа
Съм оживил мощта върховна,
Загадката на някоя съдба.
Аз мислех също, да съм чувствал
Във моята вътрешност опора здрава в мисълта

Когато пред душата се изправя
Отново изживяното с въпрос.
Но виж, разклаща се опората при всичко,
Което и по-рано,
А също в този час отново,
С учудване можах да слушам
Как тук стараят се да мислят.
Напълно се разклаща таз ми опора,
Кога помисля, колко мощно
въздействието се оказва и в живота.
Работих много дни аз, за да мога
Това, що долових като загадка на епоха,
Да го предам така във думи,
Сърцата да обземат и разтърсят.
И радвах се когато можех
Напълно да съгрея само тъгъл малък
На моите слушатели в душите.
И мислех аз, че нещо съм постигнал.
Да се оплача в неуспех не мога.
Но всичко, що направих аз по този начин,
Доведе ме едничко да призная,
Че вярна е онази мисъл,
Която тъй любимо подчертават
В света на деловите хора:
Че в истинността на живота
Са само бледи сенки мислите
Да оплодят наистина те могат,
Това, което във живота е творящи сили,
Но форма те да им дадат,
Това им е отречено.
Отдавна аз се утеших
Със думите смирени.
Там, гдето действа само бледа мисъл,
Живот и всичко се парализира,
Което със живота се сдружава.
И думите най-зрели са безсилни
Със огъня на тяхното изкуство
Пред туй което ни животът сили показва:
Че дар природен е съдбата
И всяка дарба на човека
Предание и предразсъдъци тежат

Подобно планина огромна
И безпомощно смазват силата
На най-добрите думи
Но туй, което тука се показва,
На хора като мен създава много мисли
Понятно бе за нас въздействие подобно
Там, где сектантски дух разпалва
Душите и ги сал омайва,
Разливайки се над човека.
Но тука от подобен дух не виждам нищо.
Чрез разум само искат тука на душата да говорят
И въпреки това: чрез думи
Създават сили на живота,
Отекват те във дълбините на сърцето.
Самата воля е обзета
От странните неща, които
И аз и други като мене
Ний считяхме за бледа мисъл само.
Да отрека не мога никак
Въздействие подобно аз,
Да се отдам на него,
Това не мога само.
Така особено ми всичко туй говори:
Не тъй, като че аз бих искал
Живяното да отстраня,
Но струва ми се това "нещо"
То в себе си не може да понася
Приома мой.

ЩРАЙДЕР:

Напълно трябва да се съглася аз
С изказаните Ви последни думи,
Ще подчертая аз по-силно,
Че туй, което действа над душата,
Пораждащо се от идеи,
Съвсем не може да покаже,
Какво се крие в тях като познание,
Дали е истина или погрешно
Това, що в мисълта живее,
За него може само да отсъди
Едничко истинското знание.

И никой тук да отрече не може,
Че туй, което тук привидно бе тъй ясно
И иска да реши загадките най-висши на живота,
Не ще да издържи подобен изпит
Във пълната си мяра.
Примамно то говори на духа човешки
Но само завладява му сърцето.
Тук мислят, че врати отварят в царства, пред които
Безпомощно и скромно спира вече
Изследването строго и разсъдно.
И който верен истински остава
На строгата наука днешна,
На него подобава да признае,
Че никой няма силата да знае,
От где избликва изворът на мисълта
И где намират се основите битейни,
Макар признание подобно за душата е сурово,
Която да изследва иска драговошно,
Какво зад всичко знание се крие:
На мислещия всеки поглед му показва,
Дали навън насочва го или
Навътре в себе си го потопява,
Че граници за знанието има.
Отричаме ли разума или това,
Кое то опитът ни учи всеки ден,
Потъваме в бездънна пропаст.
И кой не би могъл да види,
Че никак не подхожда сериозно
На нашата мисловна форма
Това, що тук за откровение се счита
Наистина, не е тъй трудно да покажем,
Че липсва тук напълно туй,
Кое то всяка мисъл има за опора
И смисъл на увереност предава.
Сърцата може да разпали откровение такова,
Но вижда в него мисълта фантазията само.

ФИЛИЯ:

Така неспирно ще говори
Туй знание, що е добито
Чрез сетивата и ума.

Но друго иска днес душата
Да има, за да вярва в себе си самата,
Ще слуша постоянно тя такива думи,
Които за духа говорят.
Предчувствуваното смътно от по-рано
Ще се стреми сега да разбере.
За неизвестното да се говори.
Мислителя то може да примами,
Но никога човешкото сърце.

ЩРАДЕР:

Аз мога да почувствам,
В подобен упрек колко много се съдържа.
Отнася то за мъдруващите само,
Които нишките на мисълта предат
И питат, що от туй или онуй последва,
Коего първом си сами представят.
За мене то не се отнася.
Не се отдадох аз на мисли,
Понеже външен повод ме накара.
Израснах аз като дете
В кръга на хора със набожност
И обреди видях,
Които чувството опияняват
Чрез образи на царствата небесни
На простите души утеха що даряват
Изкусно щом им ги описват.
В душата моя детска
Изпитах истинска наслада,
Кога нагоре страстно се възнасях
Към висшите духовни сфери
Да моля се бе нужда на сърце ми.
В един обител бях отгледан
И монаси учители ми бяха,
Аз сам монах да стана исках
Със вътрешен копнеж,
Желаех това родители мои.
Ръкополагане очаквах вече
Случайността от там ме отдели,
Но благодарен съм на таз случайност,
Изгубил бях отдавна вече

Мира във моята душа,
Когато таз случайност ме спаси.
Познал бях вече много нещо,
Което не е дял на монашески свят,
С естествени науки запознах се
От забранени книги.
Така познах аз новата наука
И трудно можех да се справя.
Така по новия път тръгнах.
Не измъдрувах аз самият
Това, което истината ми показва.
Борба жестока да изтръгна
От моя дух това, което
Бе щастие и мир за мен като дете
Сърцето мога аз да разбера,
Което се стреми към висините.
Но тъй като познах, че съм е само
Това, което даде ми духовното учение,
Аз трябваше тогава почва сигурна да търся
Във науката и нейните методи.

ЛУНА:

По начин свой да разбере, ех, може всеки,
Къде се крий целта и смисълът в живота.
Лишена съм напълно от способност
Чрез науката днешна да изпитам
Духовното учение, което тук приемам.
В сърцето си обаче чувствавам аз ясно,
Душата ми без него би умряла,
Тъй както удове мои без кръвта.
Вий, докторе, изрекохте тъй много думи
Да борите се срещу нас.
И казано токущо от Вас
За Вашите борби житейски.
На думите предава тежест
Пред хората онези,
Които да следят не могат словото Ви страстно.
Аз постоянно да се питам трябва.

/Влиза Теодора/

защо праволинейното човешко чувство

Намира думата за дух самопонятна,
Обгръщайки я с топлота чаровна
А го облъхва хладината само,
Кога храна потърси за душата
От думите, които казахте сега.

ТЕОДОРА:

Макар да чувствавам се и аз
Така добре във този кръг,
Звучат ми чуждо тук словата,
Които трябваше сега да чуя.

КАПЕЗИУС:

Защо пък така чуждо?

ТЕОДОРА:

Сама да кажа туй не мога,
Кажи го ти, Мария.

МАРИЯ:

Приятелката често ми разказва,
За странното, което ѝ се случва.
Веднъж почувствувала се преобразена.
Разбиране тя никъде не среща.
Навсякъде учудване събужда,
Докато в кръговете ни дойде най-после.
Не можехме самите ний да разбереме,
Това, което тя със никой не споделя,
Но с начина на мислене добит
Ний в непривичното стремим се да проникнем,
Оставайки на всеки да се проявява
Такъв, какъвто той е.
За нашата приятелка в живота
Моменти имаше такива,
Кога изчезваше за нея всичко,
Което беше неин живот собствен.
В душата ѝ като че минало изчезва
Откакто се яви тази промяна,
Душевната нагласа в нея все отново
Явява се но само кратко време.
В живота си останал е тя както други хора.

Кога изпадне в състояние подобно,
Изгубва тя почти напълно
Способността на паметта си
С очите си тя също тъй не вижда,
А чувства повече това, което е край нея.
Тя го вижда.
Запалват се очите ѝ тогава
Със светлина своеобразна
В замяна образи тя вижда,
Които първо бяха съновидни,
Сега обаче вече са тъй ясни,
Че могат само да се разберат
Като предричане на едно време.
Това ний често сме видяли.

КАПЕЗИУС:

Това е точно, онова
Кое то толкоз малко
Във този кръг на мене ми харесва:
Че суеверие се смесва
Със логика и разум,
Навсякъде така това е било,
Където в този път се е вървяло.

МАРИЯ:

Щом да говорите Вий можете така,
Тогава не познавате,
Как се при нас на тези неща гледа.

ЩРАДЕР:

Доколкото за мене се касае,
Свободно трябва да призная,
Че по-желателно за мен е
Да слушам за изяви тук подобни,
А нежели съмнителни учения духовни.
Макар да нямам ключ за сънища подобни,
Все пак за мен това са факти.
Но ето няма никаква възможност
Да видим една проба за такава
Проява странна на духа.

МАРИЯ:

А може би отново пак настъпва
На мене ми почти изглежда,
Като че странното сега
Отново иска да се проявява.

ТЕОДОРА:

Напира в мене нещо да говори:
В блестяща светлина стои пред мене образ
Слова разливат се към мен от него,
Аз чувствам се във бъдни времена
И погледът ми вижда хора,
Които още не живеят на Земята.
Те образа еднакво виждат
И думите му чуват.
А ето смисълът на тези думи:
Живяхте вие с вяра,
Утеха имахте в надежда,
Сега бъдете с виждане дарени,
Чрез мен бъдете освежени.
Живеех аз в душите,
Които в себе си ме търсеха
Чрез словото на моите вестители,
Чрез силите на тяхната молитва.
Вий гледахте на сетивата светлината
И трябваше да вярвате в творящо царство на Духа.
Но ето днес сте вече надарени
Със капка благородно ясновидство,
О чувствувайте го във вашите души.

Човешко същество едно
Откъсна се от блясъка на светлината.
То ми говори:
На всички трябва да вестиш,
Които искат да те слушат,
Че си видяла ти това,
Кое то в бъдеще ще хората да виждат.
И плод на този негов живот беше,
Че той в душевна форма от тогава
Витае над човешкото развитие.
Съедини се той с духовната част на Земята.

И хората не можеха те още да го виждат.
Тъй както той явява се в такава форма,
Защото нямаха очи духовни,
Които в бъдеще едва ще се развият.
Но близо това бъдеще е вече,
Когато с виждането ново
Ще бъде надарен човекът земен.
Това, което някога са виждали очите земни
По времето Христово,
Ще виждат го душите вече,
Щом скоро времето се сбъдне.
/Теодора излиза/.

МАРИЯ:

За първи път сега
Пред хора много тя се изяви,
А иначе показваше го тя,
Пред двама или трима само.

КАПЕЗИУС:

Но странно е все пак,
Като по заповед и по поръчка нещо
Накара я по този начин да говори.

МАРИЯ:

Тъй може да изглежда.
Но ний познаваме способа неин.
Тя искаше гласа си вътрешен
Във вашите думи да влее,
Причината не беше друга,
А изворът на този глас
Към Вас желаше да се обърне.

КАПЕЗИУС:

Известно е на нас,
Че тази дарба бъдеща човешка,
Която тя като на сън показва.
За нея често бе говорил.
Човекът, който е известен
Като душа на този кръг.
Нима възможно е от него

Да иде смисълът на тази реч,
А само формата на говора от нея.

МАРИЯ:

Ако така би било,
За нас то важно не би било,
Обаче фактът проверен е точно.
Приятелката нищо не бе чула
От словото на нашия Учител,
Преди в кръга ни тя да влезе.
А също никой и от нас самите
Не бе за нея чувал.

КАПЕЗИУС:

Тогава виждаме ний тук един факт,
Каквито често се представят
Против законите природни
И само като болест могат да се считат.
Загадката в живота може да реши
Единствено мисълта здрава,
И туй което дават сетивата.

ЩРАДЕР:

И все пак налице е тука фактът
И без съмнение е важно
Това, що казано бе тука:
Изхвърляйки от него всичко друго -
То може да накара да помислим,
Че е възможно да предават се идеи
Чрез сили на душата.

АСТРИД:

Да бихте Вий могли да стъпите на тази почва,
Която мисълта ви иска да отбегне!
Както снегът стопява се на слънчевата светлина,
Така би станало с погрешната представа,
Според които всичко туй изглежда чуждо и чудесно,
А даже плод на болно състояние,
Кое то хората от този род показват.
Наистина това е важно, обаче не и странно

Защото малко ми изглежда това чудо,
Когато хилядите чудеса аз гледам,
Които всеки ден ни окръжават.

КАПЕЗИУС:

Но друго нещо е все пак
Навред това, което съществува, да познаеш,
И друго туй, което тук ни се показва.

ЩРАДЕР:

За дух да се говори
Налага ни се само
Кога неща не се показват.
Който вън от кръга се намират
Тъй строго очертан
От нашата наука.

АСТРИД:

Ей слънчевата бистра светлина,
В росата утринна блестяща,
 /Влиза Феликс Балде/
И изворът, що блика от скалите,
Гръмът от облаците, които проехтява,
Един език духовен всичко това ни говори:
Страх се аз да го позная
От тоз език, от тази сила
В изследването Ваше може само
Слаб отзвук да се долови.
Намерих щастие аз само,
Кога в сърцето ми прониква този говор,
Гаранция за който могат само
Да ни дадат човешкото слово и учение духовно

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Това са истински слова.

МАРИЯ:

Потребност чувствам да изкажа,
Колко сърцето ми се радва,
 /Явява се г-жа Балде/
за първи път при нас да видя

човека, за когото зная толкоз много.
Това желание събужда в мене
Тук често да го виждам.

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Не съм привикнал много
Със много хора да общувам,
И то не само, че не съм привикнал.

Г-ЖА БАЛДЕ:

О, да, такъв е той.
Това ни кара във самотност да живеем.
И от година на година
Едва ли чуваме повече
Освен това, което ний самите си говорим.
И ако този мил човек
/Сочи към Капезиус/
Не идваше във къщичката наша,
Едва ли бихме знаели,
Че има освен нас и други хора.
И ако този, който
В салона преди малко ни говори
И така силно завладя ни
С прекрасните думи,
Не срещаше се с моя Феликс,
Когато своите сделки върши,
Не бихте нищо знаели
За нас забравените хора.

МАРИЯ:

А идва ли професорът у вас?

КАПЕЗИУС:

Не ще съмнение, и трябва аз да кажа,
На тази добра жена също
Дължа дълбока благодарност.
Тя щедро ме с това дарява,
Коего никой друг да ми дари не може.

МАРИЯ:

Какви са даровете нейни?

КАПЕЗИУС:

Ако бих искал да разкажа,
Ще трябва да засегна нещо,
Кое по-чудесно изглежда
Отколкото това, което тука чухме,
Защото на душата ми говори силно.
Едва ли бих могъл на друго място
Да изрека аз тези думи,
Които е тъй леко тук да кажа.
За моята душа моменти има,
Когато чувства се изпомпена и празна.
Тогава като че ли в мене е пресекнал
На знанието изворът,
Като че дума да намеря аз не мога,
Която заслужава
Да бъде чута.
Почувствувам ли такава пустота в духа си,
Отивам в самотата аз на тези добри хора,
За да се освежа.
И госпожа Феличия разказва
Във образи чудесно
За същества живеещи в страна на сънища,
Които в приказките чудни
Живеят един пъстър, мил живот.
А тонът, в който тя говори
Звучи като от приказка на времената стари
Не питам аз, от где тя своите думи взема.
Тогаз единствено аз ясно мисля,
Как влива се в душата ми живот наново
И как прогонен е от мене
Душевният парализ.

МАРИЯ:

Прекрасното, което чухме,
За дарбата на госпожата,
То съчетава се чудесно
Със всичко онова,
Кое Бенедиктус каза
За тайнствените извори на знанието
На неговия мил приятел.

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Тоз който ни говори преди малко,
/Бенедиктус се явява на вратата/
Като че в мирови пространства
И вечности духът му пребивава.
Наистина той основанието няма
Така за мойта простота да ви говори.

БЕНЕДИКТУС:

Приятелю, грешите Вие,
За мене всяка Ваша дума е тъй скъпа.

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Нескромност беше само,
За бърбрене влечение,
Когато чест ми правехте
Наред със Вас да крача в пътища планински.
Защото криехте от мене
Великото си знание
Аз смеех да говоря.
Но минало е наш, то време,
Път дълъг ни очаква вече
До тихия ни дом.

Г-ЖА БАЛДЕ:

Наслада беше истинска за мене
Да бъда между хората веднъж.
Не ще се скоро вече туй повтори
За Феликс не подхожда друг живот,
Освен във неговите планини.
/Феникс и жена му излизат/

БЕНЕДИКТУС:

Жената има право несъмнена.
Той скоро вече не ще дойде.
Да бъде той доведен тук аз трябваше усилия
Премного да положа.
Но не във него трябва
Причина да се търси,
Че хората не го познават.

КАПЕЗИУС:

На мен, се стори той чудак.
Във някои моменти,
Които там прекарвах,
Намирах го разговорлив.
Но странните му думи постоянно
Оставаха за мене тъмни,
Кога излагаше подробно
Това, което мислеше, че знае,
За същества на слънцето говори,
Които обитават във скалите
За лунни демони, които
Смушават делото на тези същества,
За смисъл на числата на растения говори,
И който слуша му речта, не ще за дълго
Да търси смисъл в неговото слово.

БЕНЕДИКТУС:

Но може също да се чувства,
Като че силите природни във словата
Стремят се израз да дадат на своята същност.
/Бенедиктус излиза/

ЩРАДЕР:

Предчувствувам вече аз,
Че лоши дни
В живота ми ще дойдат!
От времето, когато
В самотността на манастира
Узнах за знание подобно,
Кое то страшно ме засяга в дълбините на душата
Аз нищо вече не съм изживявал,
Както това със тази ясновидка.

КАПЕЗИУС:

Не виждам нищо тука аз,
Кое то тъй раздрусващо да действа.
Боя се, мой приятел,
Че губиш тук сигурността си
И скоро всичко ще застане
Обгърнато в съмнението мрачно.

ЩРАДЕР:

Страхът от туй съмнение
Терзае ме през някои моменти.
Чрез собствен опит аз не зная
За дарби ясновидски,
Но често, щом загадки ме измъчват,
Тогаз от глъбините тъмни на духа ми
Излиза призрачно пред погледа духовен
Ужасно съновидно същество.
То тежко стъпва на душа ми
И вкопчва се зловещо за сърце ми
Говорейки от мене:
С оръжията тъпи на мислител;
Ти нищо повече не си
Освен измамен образ бегъл на собствена заблуда.

ТЕОДОСИУС/който беше влязъл преди това/:
Такваз съдбата е на всички хора,
Който само *мислещо* се приближават до света.
Във наш, та вътрешност гласът живее на духа.
И нямаме ний сила, да пробием,
Черупката, която пред очите се простира.
А мисленето знание то дава само за нещата,
Които с времето изчезват.
Духовното и вечното ний можем
В самите нас ний вътре да намерим.

ЩРАДЕР:

Утеха щом душата търси
Чрез вярата благочестива,
Да ходи може тя тогава
По пътища подобни.
Но в този път не може сила
На истинското знание да процъфтява.

ТЕОДОСИУС:

Но други пътища не съществуват!
/Влизат Романус и Герман/
За да роди се знание духовно във сърцата на човека,
Да съблазни високомерието може,
/Влиза Елена/

И чувство вярно на душата
В измамни образи то да превърне,
Като видение рисува,
Там гдето подобава красота на вярата.
От всичко онова, което ние тук можахме
Да чуем толкова възвишено духовно,
Едно важи най-много за човека:
Че само във страната на духа
Душата чувства се като в дома си.

ДРУГАТА МАРИЯ: /която беше влязла заедно с Теодосиус/
Докато чувства нужда само да говори
Човекът би могъл да се задоволява
С това, което тази реч съдържа.
Но в пълния живот, със всички стремеж,
С копнежа си за щастие, със своята неволя,
От друга храна той потребност има,
Която да предложи на душите.
Напъти мене вътрешният подтик
Остатка на този ми живот,
Съдбата който ми е отредила,
Да посветя на хората онези,
Които тяхната съдба
Доведе във мизерия, неволя.
Заставена бях често аз
Да утеша по-скоро болки на душите,
Отколкото страданията на телата.
Аз чувствам, несъмнено, много пъти
Безсилие на мойта воля,
И постоянно трябва нови сили
Да черпя от богатство голямо,
Кое то тук тече от извори духовни.
Вълшебната и топла сила на словата,
Които тука слушам,
Се влива в моите ръце
И по-нататък тя като балсам тече,
Щом страдащите моята ръка докосва,
Превръща се тя в моите устни благодатно
В слова на истинска утеха
За изтезаните сърца.
От где такива думи идват, аз не питам.

А съзерцавам истината в тях,
Кога живителен живот ми дават.
И ясно всеки ден аз виждам,
Как сила те не получават
От собствената слаба воля,
Как всеки ден самата мен те претворяват.

КАПЕЗИУС:

Нима все още има хора
Които без да имат откровение подобно
Творят безкрайно много добрини?

МАРИЯ:

Не ще и дума
Не липсват те на това или на онова место.
Но друго искаше тя да ни каже.
Ако живота ѝ познали бихте
Не бихте Вий говорили така.
Там где непохабени сили има
И в пълния разцвет царуват,
Обилно ще покълва любовта
При добротата на сърцето.
Приятелката наша силите си най-добри изчерпи
Чрез прекалено много труд.
И смелост тя изгуби за живота
Чрез тежък удар на съдбата,
Която нея сполетя.
Тя силите си посвети тогава
Да грижи се за своите деца,
Когато ранна смърт отне ѝ
Съпруга скъп.
Оставаше ѝ жребия тогаз
С умора по-нататък да живее.
Доведе я тогаз съдбата нейна в пътя
На туй учение духовно,
И разцъфтяха се отново
Обилно сили на живота.
Така наистина духът във нея
Човека нов от мъртво семе сътвори.
Кога духът тъй плодотворно се показва,
Тогаз и начинът е веч, доказан,

По който той се изявява.
И ако в думите надменност няма
И истински в сърце живее висша цел морална на душата
Не може също да се вярва,
Че туй учение е наше дело -
И че самият дух, напротив,
Във наш, та вътрешност се изявява,
Тогава да се каже не е дързост:
От истинския извор на живота на човека
Във ваш, то мислене тъкат
Единствено такива бледи сенки,
И че Духът, одушевяващ нас
Е тясно свързан с всичко,
Което в глъбините на живота
Тъче съдбата на човека.
Годините, които ми бе отредено,
Да посветя на пълножизненото дело,
Застанаха пред погледа ми живо
Сърца кървящи много повече
И много повече копнеещи души,
Отколкото могъл би някой да предчувства само
Цена аз полета висок на Вашите идеи
И гордата увереност на знанието Ваше,
И драго ми е, че пред Вашите нозе
Тълпа слушатели почтително стои
И че от трудовете Ваши
Струи се за души безбройни
Повдигащата яснота на мисълта
Но таз, увереност, на мене ми се струва
Живее само в тази мисъл,
Докато тя в самата себе си остава.
Това учение, което изповядвам,
В действителност дълбока то изпраща
На думите Ви плодовете,
Защото иска то в действителност дълбока
Да посади им корените,
От мисълта ви е далече, несъмнено,
Написаното на духовното небе,
Което със знамения значими
Вестява новия израстък,
Покарващ на дървото на човечеството.

Изглежда също сигурно и ясно,
Че мисленето, ще живее по стар начин,
Кората на дървото може да достигне,
Но не достига още
Сърцевината в него.

РОМАНУС:

Не мога да намеря моста,
По който от идеите да мина
До истински дела.

КАПЕЗИУС:

На другата страна се надценяват
Идеите с присъщата им сила,
Но не познавате Вий по друг начин
Това, що хората действителност наричат.
Не ще съмнение, идеите
Са семена на всичките дела човешки.

РОМАНУС:

Щом таз, жена добро твори обилно,
Причината се крие само
В сърцето нейно топло.
Човекът има нужда, несъмнено,
Когато работа извърша,
Подкрепа да получи от идеи,
Обаче само волята обучена
В съюз със сръчност и със сила
Да доведе напред човечеството може
Във всяко дело истинско в живота.
Кога свистенето на колелата
Звучи ми остро във ушите,
Кога доволните ръце човешки
За дръжките въртят усърдно,
Тогава на живота силите аз чувствам.

ГЕРМАН:

Аз често необмислено съм казвал,
Забавните истории, че любя,
И тях намирам само духовити,
Че те за моя мозък си остават

Безспирно тема подходяща,
Със тях аз времето си да прекарам,
Което ми остава между работа, забава,
Безвкусица за мене вече стана тази дума.
Невидима сила овладя ме,
Научих се да чувствам
Кое в човека е по-силно
От къщата картонена на вица.

КАПЕЗИУС:

И никъде ли, освен тука
Намерихте Вий тази сила на духа?

ГЕРМАН:

Животът, който водех,
Предлагаше ми ценности известни на духа,
Не бе ми дадено, обаче,
Да обера им плодовете,
Но този вид на мислене
Привличаше ме силно,
Макар и малко сам да правех.

КАПЕЗИУС:

Красиви часове прекарахме ний тука.
На домакинята ще трябва благодарност да изкажем.
/Излизат всички, остават само Мария и Йоханес/

ЙОХАНЕС:

За миг ти още остани при мене.
Страхувам се - ах толкоз се страхувам!

МАРИЯ:

Какво ти е? Кажи?

ЙОХАНЕС:

На първо място думите на нашия Учител,
А след това на тези хора думите различни!
Разтърсен съм аз чак до мозъка.

МАРИЯ:

Как могат разговорите тука водени

Сърцето ти тъй силно да обземат?

ЙОХАНЕС:

Наистина бе интересно:

За мене беше признак страшен

На собствената ми нищожност.

МАРИЯ:

Наистина бе интересно:

За кратко време се разляха

Борби житейски толкоз много,

Характери на хора

Във таз, игра взаимна на словата.

Но туй особеност е, знаеш,

На този живот, който ние водим,

Да буди дух човешки към словесност.

Това, което иначе за дълго време става,

Разкрива се то тука в малко часове.

ЙОХАНЕС:

На пълния живот то беше образ огледален

Показал ме тъй ясно на самия мене,

Възвишеното откровение духовно

Доведе ме до там да чувствам,

Че само част една на свойто същество

Във себе си човек съдържа

Когато вярва, че е цяло същество.

За да съединя страните много

Във собственото мое себе,

Аз смело тръгнах в пътя,

Показан който беше тука.

От мене той направи едно нещо.

Какво на тях им липсва,

Това аз осъзнавам.

Но не по-малко осъзнавам,

Че те стоят в живота,

А аз във пусто нищо.

Преминаха тук в кратки речи

Значимо цели пътища житейски,

Но в моята душа възникна също

И образът на моя живот собствен.

Картините на мойто детство оживяха
Със пълната му радост на живота,
И младостта ми очертава се
Със гордите надежди,
Които във сърцата на родителите мои
Събудени от дарбите на сина бяха.
И сънищата за изкуство,
Които в радостните дни живееха,
Възникнаха предупреждаващи те всички
От гълбините на духа ми,
Онези сънища се също появиха
В които ти видя ме да превръщам
Във форми и във цветове това,
Кое то духом в теб, живееше.

И пламъци видях да се извиват,
Превръщайки във нищо всичко,
Младежки сънища, надежди на художник!
След туй откъсна се друг образ
От страшното и пусто нещо:
Човешко същество то беше,
Кое то своята съдба със мойта свърза
Във вярна истинска любов.
То искаше да ме възпира,
Кога преди години аз отново
Дойдох в отечеството мое
За майчиното погребение извикан.
Не го послушах аз тогава
Защото мощна беше силата,
Която ме привличаше във твоя кръг,
Към целите, които
Са тука възвестяват.
И от онези дни, когато
Разкъсвах връзката, която
За другата душа живот бе,
Във мене чувство на виновност не остана.
А също съобщението,
Че на останената бавно вехнеше животът,
И най-накрая цялостно угаснал,
Остави ме безчувствен до ден днешен.
Прекрасно преди малко говори в салона

Ръководителят мъдрец,
Че можем ние да покварим,
Кога неправилно стремим се,
Съдбата на онези хора,
С любов, които се към нас привързват.
Ужасно, о, отново прозвучаха
От образа онези думи,
А след това от всичките страни звучаха -
Като че бе зловещо ехо:
Ти я уби.
Така изказаното мъдро слово
За други хора стана повод
Във себе си навътре да се вгледат,
Обаче в мене то събуди
Съзнание за вина тежка.
Чрез него аз можах да видя,
До колко заблудено съм стремил се.

МАРИЯ:

Приятелю, във този миг
Навлизах ти в тъмни царства.
Тук никой да помогне ти не може,
А само този, в който вярваме,
/Елена се връща. Мария е повикана/

ЕЛЕНА:

Мен нещо ме накара да остана
При тебе още малко време,
Защото седмици наред
Как може светлината,
Която тъй величествено грее,
Душата ти да затъмни,
Която с мощна сила
Към истината само се стреми?

ЙОХАНЕС:

На тебе само радост ли
Донесе тази светлина?

ЕЛЕНА:

О не такава радост само,

Която знаех от по-рано.
А радостта онази,
Която в думите поклъва,
В онези думи, чрез които
Самият дух се изявява.

ЙОХАНЕС:

И все пак аз ти казвам,
Че може също да ни смаже
Това, което творчески ни действа.

ЕЛЕНА:

Ако такова нещо е възможно,
Тогаз промъква се с коварство
Погрешка в своята душа.
И ако само грижи,
Вместо свободно блаженство,
И настроение печално,
Наместо радост на духа
Във теб се вля от извора на мъдростта,
Тогава грешките търси,
Които твоя път смущават.
Нас много често ни се каза,
Учението наше носи само здраве
И сила жизнена от него процъфтява.
Как в тебе може то противното да произвежда!
Аз виждам плодовете у мнозина,
Които със доверие се свързват с мене.
Предишният ни начин да живеем
На нашата душа той все по чужд и по-чужд става,
Сърцето нови извори открива
И то само се обвинява.
Проникващият в дълбините на живота поглед
Желания не ражда,
Които могат да измъчват.
/Отива си. /

ЙОХАНЕС:

Илюзии, че дават само сетивата,
Кога към тях не се съединява
Познанието на духа.

Години трябваше да се старая
Това докато разбера,
Че даже думите на най-висшата мъдрост
Са в *твоят*о същество измама само на душа.
Това един единствен миг показва.

ВТОРА КАРТИНА

Област в открито, скали, извори, целия окръжаващ свят трябва да си го представим в душата на Йоханес Томасиус, следващите думи трябва да си представим като съдържание на неговата медитация, - Мария.
/От изворите и скалите прозвучават думите: *О, човече, познай себе си!*/

ЙОХАНЕС:

Аз чувам тези думи вече от години,
Които имат съдържание чудесно.
Звучат ми те от въздуха, водата,
От глъбините на Земята,
И както тайнствено във семенцето малко
Напира сградата на мощний дъб,
Така накрая в силата на тези думи
Съдържа се това,
Което разбираемо за мисълта ми става
За същността на елементите,
За духовете и душите,
За времето и вечността.
Светът и моята особеност
Живеят в тези думи:

Човече, себе си познай ти!

/От изворите и скалите прозвучава: *Човече, себе си познай ти!* /

А ето, че сега пък
Ми става страшно вътре в мене.
Тъче около мене мракът,
Във мене зее тъмнината,
От мировата мрачина звучи ми,
Звъни от глъбини душевни:

Човече, себе си познай!

/От изворите и скалите прозвучава: *Човече, себе си познай ти!* /

Това сега отнема ме от мен, самия
Променям се със часове на деня
И бродя във нощта.
Земята следвам аз във пътя й световен

Със гръмотевицата се търкалям,
И в мълниците трепкам.
Аз съм. - о чувствам се аз вече
Пред себе си изчезнал.
Обвивката си виждам аз телесна,
Тя чуждо същество е вън от мене,
Съвсем далече е от мене.
Насам се приближава друго тяло.
"Донесе ми неволя той горчива,
Всецяло се на него доверих.
В страдание сама той ме остави,
Отне ми топлината на живота
И тласна ме в студената земя".
О тази бедната, която аз напуснах,
Самата нея бях аз токущо.
Да страдам трябва мъката й страшна.
Познанието ми предаде сила,
Във друго себе мойто себе да пренасям.
О дума страшна!
Чрез силата собствена угасва твойта светлина.
Човече, себе си познай!
/От изворите и скалите прозвучава: Човече, себе си познай! /
Отново ти ме връщаш в кръговете
На собственото мое същество.
Но как познавам се отново?
Изгубих аз човешка форма.
И ето ме приличен на див змей
Роден от алчност и наслада.
И ясно чувствавам аз,
Заблуда някаква призрачна
Е скривала до днес пред мене
Чудовищния собствен образ.
Да ме погълне трябва дивотията на мойто същество,
Като прояждащ огън чувствавам да се движат
През моите артерии онез думи,
Които така мощно ми разкиха
На слънцето и на земята съществата.
Живеят те във пулсовете мои
И във сърцето ми туптят,
И чувствавам даже в мисълта си
Пламтящи светове чужди като див стремеж,

Това на думите са плодовете:
Човече, себе си познай!
/От изворите и скалите прозвучава: *Човече, себе си познай!* /
А там от бездната претъмна, -
Кое ли същество се пули срещу мене?
Аз чувствам, че вериги
Към тебе ме задържат свързан.
И Прометей не бе тъй здраво прикован
На Кавказките скали,
Тъй както аз към тебе прикован съм.
Кое си ти, ужасно същество?
/От изворите и скалите прозвучава: *Човече, себе си познай!* /
О, тебе аз познавам.
Това съм аз самият
Познанието ме към тебе приковава, ти чудовище гибелно.
/Мария влиза, но Йоханес не я забелязва отначало. /
самият аз, *чудовище гибелно*
От тебе исках да избягам.
Мен, световите заслепиха,
В които моето безумие побягна,
Свободен за да бъда аз от себе си самия,
Отново заслепен съм в сляпата душа:
Човече, себе си познай!
/От изворите и скалите прозвучава: *Човече, себе си познай!* /

ЙОХАНЕС: /като че идва на себе си, вижда Мари. Медитацията преминава във вътрешна действителност. /
Приятелко любима, ти си тука!

МАРИЯ:
Приятелю, аз тебе търсих,
Макар добре ми е известно,
Че ти обичаш самотата,
След като мнения на толкоз хора
Преляха в твоята душа.
И зная също аз това,
Че с моето присъствие сега
Не ще да ти помогна,
И все пак в този миг към тебе
Ме тласка смътно чувство,
Тъй като вместо светлина, онези думи

На Бенедиктус тежка скръб
Събудиха от гълбините на духа ти.

ЙОХАНЕС:

О, колко съм обичал самотата!
Във нея себе си самия да намеря,
Кога на мислите във лабиринта
Ме тласкаха страдания и щастие на хората.
Сега, обаче, това мина.
Това, което първо думите на Бенедиктус
Извикаха във моята душа,
Това, което трябваше да изживея
От разговора на тъй много хора,
Изглежда ми тъй малко,
Когато с бурята сравня го,
Която самотата ми донесе
В размисъл притъпена.
О тази самота!
Пренесе ме тя в мирови простори,
От мен, самия ме изтръгна
Възкръснах като друг един аз в съществото,
Комуто болка причиних безкрайна.
И сам изпитах аз страданието тежко,
Кое то нему причинил съм.
Ужасната и мрачна самота
Възвърна ме след туй на мен, самия.
Уви, обаче само да ме плаши
Чрез бездната на мойто същество.

Изгубих аз прибежище последно на човека,
Изгубих самотата.

МАРИЯ:

Аз трябва думите си да повторя:
Да ти помогне може само Бенедиктус.
Подкрепата, която нам ни липсва,
И двамата от него трябва да получим.
Защото знай, че повече и аз не мога да понасям
Загадката, що крие се в живота мой,
Ако чрез неговия собствен знак

Решение не се покаже.
Възвишената мъдрост, че над всичко във живота
Илюзия, измама се простира,
Когато мисълта ни се движи само на повърхността,
Аз често в себе си подържах.
И винаги отново чувах да ми казва:
Ти да познаеш трябва, обгръща те заблуда,
Макар на тебе често истина това да ти изглежда,
И лоши плодове ще се родят,
Когато с твойта светлина ще искаш
Във други да събудиш светлина.
В душата си дълбоко аз съзнавам,
Че тежкото подтискане, което,
Приятелю, животът ти до мене ти донесе,
Е част от пътя трънен, който
Към светлината истинска ни води.
Ти трябва да изпиташ всички страхотии,
Които могат да възникнат от заблуда,
Преди да може същността на истината да ти се открие,
Така говори твоята звезда.
Но думите на твоята звезда ми казват също,
Че заедно ний в пътя на духа ще трябва да вървиме -
Но щом аз този път потърся,
Простира се пред погледа ми тъмна нощ.
И става тази нощ по-черна
Чрез многото, което още трябва да изпитам,
Кое то плодове на мойто същество са
И двама яснота да търсим трябва в светлината,
Която за окото може да изчезне,
Но нивга да угасне.

ЙОХАНЕС:

Мария, ти съзнаваш ли сега,
Какво с борба душата ми постигна?
Наистина дял тежък бе ти отреден,
Приятелко ми благородна.
Но все пак е далеч, от тебе силата онази,
Която смазва ме напълно.
В най-светли висини на истината можеш да възлезеш,
Ти можеш с погледа си сигурен да вникнеш
Във бъркотиите човешки,

И в светлина и тъмнина ти непрестанно
Ще знаеш да запазиш себе си напълно,
А мене всеки миг
От мен, самия може да откъсна.
Аз трябваше да се вгълбя в онзи хора,
Които преди малко се изказаха
Единия от тях последвах в самотата на една обител.
На другия в душата слушах
Феличийните чудни приказки
И бях един от тях самият аз поредно,
Но вътре в себе си умрял бях.
Би трябвало да мога аз да вярвам,
Че съществата са от нищо произлезли,
Ако надежда трябваше да храня,
Че може тъй от нищо в мене
Да стане някога един човек.
От страх във тъмнина ме водят
И гонят ме от тъмнина в страха
На мъдростта онези думи:
Човече, себе си познай!
/От извори и скали прозвучава: *Човече, себе си познай!* /

/Завесата пада/

ТРЕТА КАРТИНА

Стая за медитация. Бенедиктус, Йоханес, Мария, дете.

МАРИЯ:

Доведох аз детето,
Да чуе дума то нуждае се от Вашата уста

БЕНЕДИКТУС:

От тук нататък, дете мое,
При мен, ще идваш всяка вечер,
Да чуеш думите, които
Душата твоя трябва да изпълнят,
Преди в съня във царството душевно да отидеш.
Желаш ли така?

ДЕТЕТО:

От все сърце желая.

БЕНЕДИКТУС:

Докато в сън потънеш тази вечер
Душата си ти трябва да изпълниш
Със силата на тези думи:
*"На светлината съществата ме пренасят
в дома пресветъл на духа".*
/Мария извежда детето/

МАРИЯ:

А тъй като сега съдбата на детето
Във бъдеще ще трябва да протича
Под сянката на Вашата закрила,
Аз също моля за съвета на водача,
Понеже станах му аз майка,
Макар и не чрез кръвна връзка,
А по стечението на съдбата.
Показахте ми Вие пътя,
По който трябва да го вода,
От онзи ден, когато го намерих
Оставено пред моята врата
От майка непозната.
И всички правила, според които
Аз трябваше да го възпитавам,
Поддействуваха чудесно на детето.
Излязоха на яве всички сили,
Които в тялото му дремеха и във душата.
И стана ясно, че съветите Ви мъдри
От царството родени бяха,
Кое то подслоняваше душата на детето,
Преди да си изгради то телесна дреха.
Видяхме ний надеждата човешка как израства
И всеки нов ден все по-светло грее.
Известно Ви е, колко трудно беше да спечеля
Привързаността на детето.
Растеше то под моите грижи
И навик само, не повече
Душата му привързваше към мойта.
Към мене то държеше се със чувство,
Че аз му давам туй, което бе му нужно
За благото на тялото и растежа на душата.
Дойде и времето, когато

В сърцето на детето породи се
Любов към неговата покровителка.
Промяната бе произведена от външен повод.
В кръга ни влезе ясновидката позната.
Добре се чувстваше детето покрай нея
И думи хубави научи
Във своя чуден път.
Тогаз настъпи миг, кога одушевление
Обхвана чудната приятелка
И нашето дете можа да види
В очите нейни тлеещата светлина.
Разтърсена до мозъка тогава
Почувства себе си душата млада.
В уплахата си то дойде при мене
От онзи час привърза се детето
Към мене с топлота на любовта.
Откакто чувството съзнателно, обаче
От мен, получи даровете на живота,
А не подбуда само,
Откак сърцето младо по-топло трептеше
С любов щом погледът му срещаше се с моя,
Изгубиха съветите Ви мъдри своята плодотворност,
И туй, което зрееше в детето,
Пресъхна наскоро в него.
Видях аз, как у него също се явиха
Онези признаци ужасни, видими в приятеля ми скъп
Загадка тъмна съм аз винаги за мене.
Не ще ми забравиш въпроса плах да ти поставя:
Защо покварявам аз приятеля си и детето,
Кога с любов старая се да сторя
Това, което повелява на сърцето
Духовното учение?
Ти често ми посочи истината висша;
Че се илюзии над външния живот простира,
Но все пак ясно трябва да ми бъде,
Щом трябва да понасям тази участ,
Която страшна е и злото произвежда.

БЕНЕДИКТУС:

Тук в този кръг създава се безспорно
Чудесен възел с тези нишки,

Които кармата преде в развитието на света.
Приятелко, страданията твои
Са части в един възел на съдбата,
Където действие на Боговете с живота човешки се преплита,
Когато в пътя странстващ на душата
Достигнах аз онази степен,
Която знание ми даде
Да служи със съвета си в духовни сфери.
Дойде при мен, едно божествено Същество,
Кое то трябваше да слезе в царството ни земно,
За да живее в тяло на човек.
Това изисква кармата човешка
Във днешния поврат на времената.
В развитието на света възможна е голяма крачка само,
Когато боговете
Се свързват със съдбата на човека.
Да се развие може зрение духовно
Покълващо в човешките души,
Когато бог един положи семето
В едно човешко същество.
На мене бе възложено тогава
Аз онзи човек да намеря,
Достоен който беше да приеме
В душа си силата зародишна на Бога,
Така аз трябваш да свържа делото небесно
С една съдба човешка.
Духовният ми поглед търсеше тогава
И спря се той на тебе.
Животът ти те бе подготвил
Посредник на спасение да станеш.
В живота беше ти добила
Възприемчивостта към всичко величаво,
Кое то във човешките сърца живее.
Ти носеше в душата твоя нежна
На красотата същността и висша добродетел
Като наследство на духа.
И туй, което твой вечен Аз,
Донасяше чрез рождението в битието,
То стана плод узрял
През твоите години млади.
Ти не възлезе твърде рано
По стръмни висини духовни

И тъй не се роди във тебе
Стремеж към царството духовно,
Преди да си разбрала
Невинната на сетивата радост,
Душата ти позна любов и гняв,
Кога далече бе от мисълта ти
Стремежът към духа,
Природата да вкусиш в красотата нейна,
В изкуството да береш плодовете,
Ти към богатството на твоя живот се стремеше
И да се смееш можеше тъй ведро,
Подобно както само дете може да се смее,
Кое то още нищо не познава
От сянката на битието.
Ти се научи щастие човешко да разбираш,
И от страдания да се оплакваш
Кога не знаеше ти още да запиташ
За короните на страданието и на щастieto.
Като узрял плод от живота много
Пристъпва в земния живот душата,
Питаеща във себе си такваз нагласа.
А нейната невинност цвят е,
Не е на същността ѝ корен.
Да избира аз само тази душа можех
Като посредник на духа.
Да може той да има сила действена
През нашия човешки свят.
И разбери сега, че твое същество
Да се превърне трябва в образа обратен,
Кога от тебе се разлива в други същества.
Духът във тебе действува във всичко,
Кое то трябва да узрее като плод в човека
За царството на вечността.
И затова той трябва да убие много от това,
Кое то е присъщо на света преходен.
Обаче неговите смъртни жертви
Са на безсмъртието семена.
За висшия живот да се развие трябва
Това, кое то от смъртта на нисшия пониква.

МАРИЯ:

Така стоят нещата с мене, значи.
Ти светлина ми даде, но такава,
Че тя лишава ме от силата да виждам
И от самата мене ме откъсва.
Щом съм посредник на дух да виждам
И от самата мене ме откъсва.
Щом съм посредник на дух само,
А не самата аз във мойта същност,
Тогаз не мога вече да понасям
Аз мойта форма,
Тя истина не е, а само маска.

ЙОХАНЕС:

Приятелко, какво със тебе става!
Изчезва светлината в твоя поглед!
На стълб превръща се и твойто тяло,
Ръката ти аз хващам,
О колко е студена тя.
И като мъртва.

БЕНЕДИКТУС:

О, сине мой, ти много изпитания видял си,
Но в този миг пред най-голямото се виждаш.
Ти гледаш към обвинката телесна на Мария,
Обаче моят поглед вижда,
Как отлетява АЗът й във сферите духовни.

ЙОХАНЕС:

О, ето устните й се раздвижват,
Тя проговаря-----

МАРИЯ:

Ти яснота ми даде,
Такава светлина, която ме обгръща
Отвсякъде - във тъмнина.
Проклинам твойта яснота аз
И тебе аз проклинам,
Ти който си оръдие от мен, направил
На дивите изкуства, чрез които
Да мами хората то иска. -
За нито миг аз до сега

В духовната ти висота не се съмнявам,
Но този миг достатъчен сега е,
За да изтръгна всяка вяра от сърцето мое.
Сега познах аз, че изчадия на ада
Са съществата, на които си отдаден.
Аз други трябваше да мамя,
Защото първо ти самият мен, измами.
Далеч от тебе искам да побягна,
Където нито звук от тебе не прониква,
И въпреки това, достатъчно да бъде близо
За да те моите проклетия достигнат!
Ти огъня на собствената моя кръв
Отне ми тъй коварно,
За да дадеш на твоя бог неверен
Това, което трябва да е мое.
О този огън на кръвта ми,
Той нека тебе изгори!
В измама и заблуда
Аз трябваше да вярвам.
И за да бъде туй възможно,
Ти първо трябваше да ме направиш
Измамен образ!
Аз често трябваше да виждам,
Как туй, което се излъчваше от мене
Обратното произвеждаше във други.
А нека любовта сега към тебе
Във огън страшен на омразата да се превърне.
Във всички светове да търся искам
За да намеря онзи огън, който
Да може да те изгори.
Аз те про-----ах-----

ЙОХАНЕС:

Та кой е този, който тук говори?
Не виждам аз приятелката моя!
Аз виждам същество ужасно.

БЕНЕДИКТУС:

Душата на приятелката плува във висините,
И тук при нас остави само
Тя своя смъртен призрак,

А там, където тялото човешко
Напуснато е от духа,
Остава празно място, него търси
Сатаната, враг на доброто,
За да проникне във видимото царство.
Намира той телесната черупка,
Чрез нея може да говори.
Говори тук такъв един сатана
И иска мойто дело да срази,
Което трябва да изпълня
За бъдещето на мнозина хора,
А също и за тебе, сине мой.
И ако взел бих аз, проклятията тези,
Които изговори преди малко това тяло на Мария,
За нещо друго, вместо хитрост на сатана,
Тогаз не би могъл ти да ме следваш.
Сатаната до мене беше,
А ти можа да видиш, сине,
Как в тъмнина попада
Преходното на съществото,
Обект което е на твоята любов.
Понеже често пъти духовете
Говориха на тебе от устата нейна,
Не ти спести на тебе мировата карма
Да чуеш също чрез устата нейна
На пъкъла самия княз.
Тепърва ти сега ще трябва да я търсиш
И да познаеш ядката на нейната душа.
Тя образец ще трябва да ти бъде
За висшия човек, към който се стремиш.
Душата ѝ в духовни висини се носи,
Където първообраза си хората намират,
В самия себе си основа който има.
Ти трябва да я следваш в областта духовна
И ще я видиш в слънчевия храм.
Един се възел тук завързва
Във този кръг
От нишките които
Изприда кармата световна
В развитието на света.
Ти, сине мой! Понеже издържа до тука,

Ще можеш да отидеш по-нататък.
Аз виждам как сияе твоята звезда.
В света на сетивата място няма
За водене борби, които водят хора
Стремящи се към посвещение.
Загадките, които се в сетивно битие съдържат,
Които можем ний с ума да разрешаваме,
Това, което то в човешките сърца поражда,
То може да възникне чрез любов или омраза
И още по-ужасно да се разрази:
За търсещия на духа е нужно
Поле, където безучастно
Той погледа от вън да може да насочи.
Той трябва сили да развие,
Които на това поле не можеш да намериш.
Ти трябваше през изпитанието на душата да преминеш.
Да издържи обаче този изпит може само
Човекът, който си оръжието изковал е
За силите принадлежащи на света духовен.
Но щом намерят тези Сили,
Че ти не си узрял за пътя на познанието,
Те ще парализират твоето чувство,
Преди да можеш да познаеш
Това, което ти сега познал си.
А тези Същества, които виждат в дълбините световни,
Те водят хората
Стремящи се към висините,
До онзи връх най-първо,
Където може да се види,
Дали те сила са събрали
Съзнателно да виждат в битието на духа.
И хората, които имат тази сила,
Свободни стават от света на сетивата,
А другите да чакат трябва още.
Запази своето себе ти, мой сине,
Кога бушуваха съмнения в гърдите твои,
Които да те хвърлят се стремяха в мрачна пропаст.
Ти истински си ученик за мене
От онзи час съдбовен,
Кога да се отчаяш искаше за себе,
Когато считахте се за изгубен

И въпреки това поддържах те в тебе сила.
Аз дадох ти съкровища на мъдрост,
Който сила ти дариха
Да издържиш напълно и тогава,
Когато вече вяр в себе си изгуби.
Обаче мъдростта самата,
Която ти доби,
За тебе бе от вярата по-ценна,
Която ти бе подарена.
Намерен си ти като узрял вече,
Освободен сега да бъдеш можеш.
Приятелката по-напред отиде,
В света духовен ти ще я намериш.
Напътствие аз мога още да ти дам:
Ти цялата си сила на душата да запалиш,
Чрез думите, които аз самият дадох,
Да бъдат ключ на висините.
Те ще те ръководят и тогава,
Когато нищо вече не те води
От туй, което могат да съзрат очите ти телесни.
От все сърце ги приеми ти:
Тъчащата на светлината същност
Лъчезари през далнините на простора
За да изпълни с битие света.
Благодатта на любовта съгрява
На времето протичащите мигове,
Да призове изявата на всички светове
И пратеници на духа съединяват
Тъчащата на светлината същност
С душевната изява;
А щом да съчетае може с двете
Човекът своя собствен Аз,
Живее той тогаз във висините на духа.
Вий Духове, които човекът да вижда, може,
На сина наш в душата живот влейте.
И нека вътре в него да сияе
Духовна светлина, която
Душата му да озарява.
Сторете вътре в него да звучи
Това, което може да събуди
Самия Аз към радост за развоя на духа му.

ГЛАС НА ДУХА /зад сцената/:
Възлизат неговите мисли
В първичните основи на света.
Това, което сянка бе във мисълта му,
Което чувстваше той като схеми,
Отлита от света на формите,
За изобилието на които
Човеците в размисъл
Сънуват само сенки,
За изобилието на които
Във зрението свое,
Те схеми само виждат.

/Завесата пада/

ЧЕТВЪРТА КАРТИНА

Пейзаж, който със своята особеност трябва да изразява характера на душевния /астрален/ свят. Първо се явяват Луцифер и Ариман, Йоханес се вижда отстраня, по тънал в медитация, следващото е изживяно от него в медитацията.

ЛУЦИФЕР:

Човече, себе си познай,
Човече, мене ти почувствай.
Ти се освободи
От ръководството духовно
И тутакси побягни
В свободни земни царства.
Търси ти собствената същност
Във бъркотията приземна,
Самия себе си да наидеш
Награда бе за тебе,
Бе участ твоя.
Намери мене ти.
Желаеха теб, духовете
Пред сетивата було да ти сложат.
Аз булото на две разкъсах.
Желаеха ти духовете
Да следваш в тебе само тяхна воля.
Аз воля собствена дарих ти.
Човече, себе си познай,

Човече, мене ти почувствувай.

АРИМАН:

Човече, мене ти познай,

Човече, себе си почувствувай.

Ти изостави

Духовни тъмнини.

Намери ти по този начин

Това, което светлина е на Земята.

Ти силата на истината всмуквай,

От мойта здравина.

Аз здрава почва под нозе създавам.

Ей духовете се стремяха

Да те лишат от красота на сетивата.

Аз тази красота създавам

В сгъстена светлина

Аз водя те

Във истинската същност.

Човече, мене ти познай

Човече, себе си почувствувай.

ЛУЦИФЕР:

Туй никога не е било,

Ти мене да не изживяваш.

Аз следвах те през твоите животи,

Можах да те изпълня

Със мощна свойственост,

Със щастие на самобитие.

АРИМАН:

И никога не било,

Ти мене да не виждаш.

Мен, виждаха очите ти телесни

Във всяко земно битие.

Можах пред тебе да сияя

Във горда красота,

В блаженство на изява.

ЙОХАНЕС: /в медитация, към самия себе си/:

Това е онзи знак, за който ми говори Бенедиктус

Че двойка същества стоят пред света на душите.

Едната като изкусител вътре в нас живее,
А другата ни погледа размътва,
Кога навън се той насочва.
Едното образ на жена прие сега то,
Измама който носи за очите на душата,
А другото във всички неща се крие.
/Луцифер и Ариман изчезват. Явява се духът на елемента
с Капезиус и Щрадер, които е донесъл от дълбините на
Земята на земната повърхност. Трябва да си представите,
че те виждат повърхността на Земята като души/.

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Сега на мястото сте вече,
Коего тъй желаехте горещо.
Аз доста си грижи имах
Желанието ваше да изпълня.
И духове и елементи
Бушуваха във бясна буря,
Кога се в царството им озовахте
Вий заедно с мене;
Разбирането ви противно беше
На царството на моите сили.

КАПЕЗИУС /подмладен/:

Ти пълно с тайна същество,
Кое си ти,
Че в туй прекрасно царство ме доведе
Минавайки през сферите духовни?

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Човешката душа ме мене вижда
Едвам когато е до края
Услугата, която аз и правя
И въпреки това тя следва моите сили
През всичките течения на времето.

КАПЕЗИУС:

Желание аз имам само малко
Да питам, кой е този дух,
Довел ме чак до тука?
На новото поле аз чувствам,

Как силите ми жизнени се сгряват.
А тази светлина ми гърди разширява,
Аз чувствам как във пулса ми тупти
Все що е сила във света.
В сърцето ми предчувствие се ражда,
Възвишени дела, че ще извърша.
Във думи искам да превърна
Изявите на това царство,
Което ме така прекрасно освежава.
Човешките души ще могат
За най-красив живот да процъфтяват,
Когато вдъхновение ще мога
Да черпя за живота
От извори, които тук текат.

/Светкавица и гръмотевица от дълбините и от висините. /

ЩРАДЕР/остарял/:

Защо трептят дълбините,
Защо и висините прокълняват,
Когато сънища прекрасни на надежда
Изтръгват се от младата душа?

/Светкавица и гръмотевица/.

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

За вас мечтаещите хора
Звучат подобни думи на надежда гордо,
Но винаги във глъбините на света
Измамата на мисълта погрешна
Такова ехо предизвиква.
Вий чувате го само,
Кога намирате се в моя близост.
Вий мислите да съградите
На истината храм възвишен,
Но в резултат от вашта дейност, вижте,
Развързват се тук силите на буря
Във глъбините на света
Така разруха внасяте вий в света на дух
Не трябва творчеството ви преходно
Да внася смърт и запустение
Във вечните предели.

ЩРАДЕР:

Нима това, което за човека
Изглежда истина в стремежа да проучва,
Илюзия е само грешна
Пред вечностите? !
/Светкавица и гръмотевица/

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Илюзия погрешна,
Докато умът само търси
Във областите чужди на духа

ЩРАДЕР:

Мечтател можеш ти да наречеш
Душата млада, радостна на тоз, приятел,
Която с огнена и благородна сила
Рисува си тъй смело своята цел.
Но в моето стареещо сърце
Умират твоите думи,
Макар да има гръмотевици и буря,
Които те на помощ викат.
Напуснах тихи манастири
И станах горд изследовател.
Години много аз поред
Стоял съм в буря на живота.
И вярват хората в това,
Коего поверя им от чувство най-дълбоко
Към истината свята
/Светкавица и гръмотевица/

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

На тебе да признаеш подобава,
Не може никой да познава,
От где извира мисълта
И где намират се основите на битието.

ЩРАДЕР:

О същите са тези думи,
Които в дни на младостта надеждни
Тъй страшно те звучаха
В самата ми душа,

Кога на вярата опори твърди
Разклащаха се в мисълта човешка.
/Светкавица и гръмотевица/

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:
Не можеш ти да ме победиш
Със меча тъп на твойта мисъл,
Не си ти нищо друго,
Освен измамен бегъл образ
На собствената си илюзия.

ЩРАДЕР:
Отново ето тези страшни думи.
Аз слушах някога и тях
От мен, самия да излизат,
Когато искаше онази ясновидка
Кръга на мисъл сигурна тя да разкъса
И на съмнението тръна да почувствам
Но мина това вече
Ти старец, който образа на своето същество
Показваш тъй измамно
Във маската на повелител на природа.
Теб, разумът ще те надвие,
Но не тъй, както мислиш,
Когато този разум във човека
Ще е достигнал горди висини,
В природата учител той ще бъде,
А не слуга покорен.
/Светкавица и гръмотевица/

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:
Светът така е подреден,
Извършена услуга постоянно иска
Да и се отплати с услуга
Аз Себе-то дарих ви,
Дължите ми отплата.

КАПЕЗИУС:
От моята душа аз искам
Подобие духовно на нещата да създам
Природата когато преобразена в идеали

Възкръсва във човешките дела,
Възнаградена е достатъчно
Чрез истинското нейно отражение.
А щом самият ти
Се чувстваш родствен
С великата световна майка
И произхождаш из основи,
Където силите първични на света царуват,
То нека мойта воля,
Живееща в гърдите ми, в главата
Със устрем към възвишените цели,
Награда тя да бъде за труда ти.
От тъпо чувство ти ме възвиси
До мисленето гордо.
/Светкавица и гръмотевица/

ДУХЪТ НА ЕЛЕНТИТЕ:
Да видите можяхте вие,
Доколко малко думите ви смели
Значение във царството ми имат
Те буря разразиха,
Събудиха и елементи
На всеки ред противен.

КАПЕЗИУС:
Наградата ти можеш да си вземеш
Където я намериш,
Душевните подбуди на човека трябва
Сами да си създават ред и мярка
На истински духовни висини.
Човекът да твори не може,
Когато други искат да използват
Плода на неговото творчество.
И песента на птичката,
Изтръгваща се от гръкляна,
Достатъчна е за самата себе.
Така и за човека също
Отплата е, кога творейки
Изпитва щастие във своята дейност.
/Светкавица и гръмотевица/

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Не може току тъй да мине
Да ми откажете отплата,
А щом сами не можете да я дадете,
Кажете на жената,
Която сила на душите ви дарява,
Да плаща тя заради вас
/Духът на елементите изчезва/

КАПЕЗИУС:

Отиде си.
Къде сега да се обърнем можем
Да се погрижим сега трябва
Сами добре да се оправим
Във тези нови светове.

ЩРАДЕР:

Ще трябва да намерим най-добрия път,
По който можем да вървим
С доверие голямо
И предпазливи ний да бъдем:
Това целта ни ще покаже.

КАПЕЗИУС:

На може струва ми се по-добре
Мълчание да пазим за целта.
Ний нея ще намерим,
Когато вслушваме се смело
Във подтика на вътрешното същество,
А този подтик ми говори:
Ръководител истината да ти бъде,
Развий ти мощни сили
И форма благородна ми предай
Във всичко туй, което вършиш
Тогава твоите стъпки
Ще те до истинската цел те доведат.

ЩРАДЕР:

Но все пак, от начало още
Не трябва да ни липсва
Съзнание на истинските цели,

Които на човека полза допринасят
И щастие създават.
Тоз, който сам на себе си да служи иска,
Той следва подтика на своето сърце,
Но който иска да помогне и на други,
Да знае сигурно ще трябва,
Кое е нужно за живота негов,
/Явява се другата Мария, също в душевна форма/

Но виж, какво чудесно същество!
Като че тук скалата тази
Самата го роди.
От коя мирова основа
Се раждат същества подобни?

ДРУГАТА МАРИЯ:

Аз боря се през скалните основи
И собствената воля на скалите искам
Да облека в слова човешки:
Подушвам на Земята същността
И собствената мисъл на Земята искам
В човешката глава да мисля.
Поемам чистия аз въздух на живота
И силите на въздуха превръщам
В човешки чувства.

ЩРАДЕР:

Тогава ти не можеш ни помогна
В природата, което трябва да остане,
Далеч, е от стремежа на човека.

КАПЕЗИУС:

Аз говора ти, о жена, обичам
И драговошно бих желал да мога
Способа ти във мой да преведа.

ДРУГАТА МАРИЯ:

На мен, така ми става странно
Да слушам гордия ви говор.
За моето ухо е непонятно
Но първо ще оставя ваште думи

Да прозвучат от мене по друг начин,
Да се над всичките неща разпространят,
Които се намират в моята среда,
И изтълкуват тяхната загадка.

КАПЕЗИУС:

Щом истина говори твойто слово,
Тогава превърни на твой език
Въпросите за истинската стойност на живота,
Така че нам сами не можем
Великата си майка тъй да питаме,
Че тя да може да ни чуе.

ДРУГАТА МАРИЯ:

Вий в мене виждате сестрата малка само
На висшето духовно Същество, което
Живее именно в онова царство,
От гдето идват самите вие.
То мене ме в това поле отпрати,
Да мога тук отблясъка му да показвам
На сетивата на човека.

КАПЕЗИУС:

Нима сме царството напуснали,
Кое то би могло копнежа ни да утоли?

ДРУГАТА МАРИЯ:

Щом пътя вий обратно
Не можете отново да намерите,
Тогава нивга не ще процъфтите.

КАПЕЗИУС:

А кой е истинският път?

ДРУГАТА МАРИЯ:

Два пътя съществуват
Щом мойта сила до върха нарасне,
Тогава всичките от мойто царство
Ще лъчезарят в най-изящна красота.
Тогаз искряща светлина ще блика
И от скалите и водата,

Разкошни цветове ще греят
Обилно и навред
И веселба на съществата ще изпълни
Със звуци радостни простора
Ако тогаз душата ви се отдаде
На чистото блаженство в мойто битие,
Тогава на крилете на духа ще отлетите
В първичното начало на света.

ЩРАДЕР:

За нас не струва нищо този път.
Наричаме го ний мечтателство.
Ний искаме на твърда почва да останем,
А не във облачните висини да бродим.

ДРУГАТА МАРИЯ:

А щом вий искате да ходите
По пътя втори,
Да се откажете ще трябва
От гордия си дух
И да забравите това, което разум повелява.
Природно чувство първо да добиете,
В гърдите мъжки душа детска да царува
Свободно и естествено,
И незасегнати от сенчестите образи на мисълта
Тогаз наистина ще стигнете,
Без знание, но сигурно до изворите на живота.
/Другата Мария изчезва/.

КАПЕЗИУС:

Така сега все пак
Остава ни сами да се оправим.
Ний само се научихме,
Че подобава ни да действаме,
С търпение ний плодовете да очакваме,
Които ще узреят от това.

ЙОХАНЕС: /като говорещ от медитацията, и тук и в следващото той
стои настрана и не участва в самото действие/
Така в туй царство на душите
Отново хората намирам, които познавам

Човека, който говори за приказките на Феличия -
Само че тука аз го виждам
Какъвто беше в младини,
И онзи, който в младини
Да стане монах искаше -
Сега яви се като стар човек,
При тях бе и духът на елементите.

П Е Т А К А Р Т И Н А

Един подземен храм в скалите, скритото светилище на йерофантите.
Бедиктус, Теодосиус, Романус, Ретардус, Феликс Балде, Другата Мария,
Йоханес в медитация, както в предишната картина.

БЕНЕДИКТУС: /на изток/:
Другари Вий ми станахте
Във царството на вечния живот,
И ето ме сега дошъл сред Вас
Да търся помощта Ви,
Която ми я нужна,
За да насоча на един човек съдбата,
От тука който трябва да получи светлина.
Той на страданието изпитите издържа
И във терзание горчиво на душата
Основата за посвещение положи,
Коего трябва със познание да го дари.
Сега изпълнена е вече мисията,
Която имах аз като апостол на Духа,
Да донеса на хората съкровищата,
Които в този храм се съхраняват.
Аз светлината му показах,
Която го доведе
До първо виждане духовно.
Но образът за него трябва
Да се превърне в истина,
И работата Ваша трябва
Към моята да се прибави.
Аз тук от себе си говоря само,
Чрез Вас говорят Духовете на света.

ТЕОДОСИУС: /на юг/ :
Говори силата на Любовта,

Която свързва световете
И съществата с битие изпълва.
В сърцето му се нека влее топлина.
Да разбере той трябва,
Как да се приближи до мировия Дух,
Като пожертвува
Заблудата на своята особеност.
Ти неговото зрение сега
Развързва от съня на сетивата:
Духа му топлината ще пробуди
Из същността на собствената му душа.
Извлече неговото себе ти
От неговите собствени тела.
Душата му ще любовта укрепи,
Така че тя да стане огледало,
В което може да му даде любовта
Само себе си да чувства като дух
И тъй да изгради ухото,
Което чува словата духовни.

РОМАНУС/на запад/ :

И моите слова не са те също
На собственото същество изява,
Говори мировата Воля.
И тъй като доведе ти човека,
На тебе поверен, до силата да стигне
В духа той да живее,
Сега на Силата се пада да го води
Отвъд пределите на време и пространство.
Той трябва да отиде в сферите, където
Творящо действат Духовете
Те трябва нему да се изявят,
И действия от него да изискват.
Послушно той ще ги изпълни.
С живот ще го изпълнят
На мировите творци целите,
Първичните Начала трябва
Да го проникват с дух
Със Сила ще да го изпълнят
Могъществата на света,
На сферите небесни Съществата

Всецяло ще го озарят,
И мировите Господари
Ще го възпламенят.

РЕТАРДУС/на север/ :

Откак Земята бе създадена
Вий трябваше сред вас да ме търпите,
Така и днес в съвета ви
Да бъдат чути моите думи нека
Докато можете вий да изпълните,
Това, което тъй красиво тук, говорихте,
Остава още доста време.
Самата ни Земя със нищо
Не ни е още известила,
Че тя желанието храни,
Да има нови посветени.
Докато тук, където сме събрани
Не дойдат и онези същества, които
Духа, без посвещение, ще могат да развържат
От този свят на сетивата,
На мене още ми е позволено
На ваш, та ревност да попреча.
Те трябва първо вест да донесат,
Че на Земята има нужда
От ново откровения.
И затова аз ще задържам
Духовната ви светлина във този храм,
За да не донесе вреда тя
Вместо добро,
Кога душите неузрели ще докосне.
От себе си самия давам
Онази част човеку,
Която кара го да счита за най-висша
Сетивната действителност,
Докато още вижда се опасност
Мъдростта на духа очите му да заслепи.
Ще може вярата и по-нататък
Към духа да го води,
А целите на волята му земна
Насочвани ще могат те да бъдат
Чрез силните желания, които

Напипват сяпо в тъмнината.

РОМАНУС:

Откак Земята бе създадена
Ний трябваше сред нас да те търпим.
Но ето, времето изтече вече
За твойта дейност отредено.
Във мене мировата Воля чувства,
Че близо са онези хора,
/Феликс Балде в неговата земна форма, Другата Мария в
душевна форма от скалите/
Който без да бъдат посветени могат
От външния мираж духа те да развържат.
Не ти е позволено вече
По-дълго пътя ни да спираш.
Те по свободна воля ще се приближат
До храма ни свещен
И вестта ще ти донесат,
Че с нас съединени искат
За делото духовно да помагат.
Те до сега не чувстваха се още
За тази цел достатъчно готови,
И твърдо бяха уверени,
Че силите душевни трябва
Отделно да вървят от разума.
Сега познаваха вече,
Къде довежда разумът човека
Когато отделен от виждането,
В дълбочините на света се заблуждава.
На тебе ще говорят те сега
За плодове, които трябва да узреят
В човешките души от твойта сила.

РЕТАРДУС:

О вий, които без да знаете
Помагахте ми в мойто творчество,
Ще трябва по-нататък да помагате.
Ако стоите настрана от всичко,
Което влиза в мойта област.
Ще има и за дейността ви
Пространство гарантирано,

Тъй както сте го имали до днеска.

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

На мене повели ми Сила,
Която на духа ми проговори
От земни глъбини,
В светилището да отида.
Чрез мене иска тя да съобщи ви,
За своята грижа и неволя.

БЕНЕДИКТУС:

Приятелю, кажи ни
Какво от глъбините на душата твоя
Узна ти за скръбта, която
Таи се в глъбините на Земята?

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Онази светлина, на знанието плод,
Която свети в хората,
Храна ще трябва тя да стане
На силите, които в тъмнината на Земята
Обслужват мировия ход.
Отдавана вече те
Лишени са напълно от насита.
Защото туй, което в наши дни
Израства в мозъци човешки,
На земната повърхност служи,
Но в дълбините не прониква
Във умните глави човешки
Израства ново суеверие.
Те погледи насочват в праначала
И искат във духовни сфери
Да виждат само призраци,
Измислени от заблуждение на сетивата.
Търговецът би считал купувачът за побъркан,
Който би искал да му каже:
Ей там мъглата в долината може
Да се превърне в пара чиста,
Обаче ти ще трябва
Да бъдеш заплетен със тез пари
Търговецът не иска да очаква

Жълтици от мъглата.
И все пак той жадува
Да разреши най-висшите загадки на живота
И той приема цели мирови постройки,
Създадени от мирови мъгли първични,
Когато го науката предлага за отплата
На туй, което духът търси.
Учителят, който узнал би,
Че някой жалък там профан
Във висини на знание да се издигне иска,
Без изпит никакъв,
С презрение би възмутил се.
И въпреки това науката се не съмнява,
Че току тъй от дух лишено,
Чрез сила собствена първичното животно може
В човека да се превърне.

ТЕОДОСИУС:

Защо за хората ти не разтвориш
Тез, живи извори на твоята светлина,
Която така лъчезарно
От твоята душа сияе?

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Мен, хората по-благосклонно
Наричат ме мъдруващ, фантазьор.
За други обаче аз съм
Глупак презрян, тъпак,
От тях който не се поучва,
А следва само своята лудост.

РЕТАРДУС:

Ти вече ни показва, колко си научен
Чрез твойто просто слово.
Не знаеш ти, че щом достатъчно е умен
Един човек, който е учен,
Самият той такова възражение си би направил
И ако не си го направи,
Той сам причината си знае.

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Напълно зная аз добре,
Че умен той достатъчно е,
Да разбере подобно възражение,
Но все пак недостатъчно е умен,
За да повярва в него.

ТЕОДОСИУС:

Какво да стане сега трябва,
За да дадем на съществата земни
Това, което толкоз им е нужно?

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Докато на Земята
Онези хора само биват чути,
Които нямат воля да си спомнят
За своя произход духовен,
Ще продължат да гладуват в глъбините на Земята
Онези рудни същества.

ДРУГАТА МАРИЯ:

от думите ти, брате Феликс, чух аз,
Че са изтекли вече времената,
Кога да служим на живота земен можем
Без посвещение във мъдростта пресветла,
Да оживиме в съществуването
Духа на любовта от собствените глъбини душевни.
Надигнаха се в тебе духовете на Земята,
Да създадат ти светлина без знание.
Във мене да царува може Любовта,
Която произвежда се във битие човешко.
От тук нататък искаме в съюз със тези братя,
Които в този храм свещенодействат,
В човешките души да действуваме ний плодотворно.

БЕНЕДИКТУС:

Щом с нас се вий съедините,
Тогаз успех ще има делото свещено,
Предадох мъдрост аз на моя син
И тя във сила в него ще се разцъфти.

ТЕОДОСИУС:

Щом с нас се вий съедините,
Тогава радостта за жертва ще възкръсне,
Тогава любовта ще лъха топло
В душевния живот на търсеция дух.

РОМАНУС:

Щом с нас се вий съедините
Ще узреят духовни плодове,
Ще покълнат дела, които ще прераснат
Във действия духовни от душата.

РЕТАРДУС:

Щом с вас се те съединяват,
Какво ще стане с мене?
Безплодни моите дела ще бъдат
За ученика на духа.

БЕНЕДИКТУС:

Ти ще преминеш в друго битие,
Изпълни твойта работа ти вече.

ТЕОДОСИУС:

Ти ще живееш по-нататък в жертвоприношения,
Когато сам самия себе си пожертваш.

РОМАННУС:

Ще плодоносиш ти в делата на човека,
Когато аз за плодовете грижи ще полагам.

ЙОХАНЕС: /както в предишната картина намиращ се в медитация/:

Съзря окото ми духовно
Онези братя в храма.
На хората подобни бяха те по образ.
Които аз познавам вече в земния живот,
А Бенедиктус само и по дух.
От лявата страна който стоеше,
Приличаше на онзи мъж,
Да стигне, който до духа желае само с чувство.
А третият подобен беше на човека,
За който мнението важи само,
Какво животът състои се

В машини и в делата външни.
Четвъртият аз не познавам.
Оназ жена, която след смъртта на своя мъж
Обърна се към светлината на Духа,
Аз тук видях в дълбоката ѝ същност,
А Феликс Балде, той дойде такъв,
Какъвто е в живота.

/Завесата пада бавно/.

ШЕСТА КАРТИНА

Същата сценична картина както в четвъртата картина. Духът на елементите стои на същото място. Пред него госпожа Балде, по-късно Герман. Йоханес в медитация.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Ти мене тука призова,
Кажи сега, какво от мен да чуеш искаш

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Мъже аз двама дарих на Земята.
И двамата в духовната им сила
Чрез тебе бяха оплодени.
Намираха те в твоите думи
Живот за своите душ,
Кога в парализ хвърляше ги суха мисъл.
Това, което ти им даде,
Те задължава и към мене,
Духът им е немощен;
Услуга да заплати,
Която им направих.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Години идваше наред
Единият в дома ни скромен,
Да черпи силата, която
Даряваше на думите му пламък.
По-късно той доведе другия със себе си.
Така и двамата ядяха
От плодовите, стойността чиято
Тогаз ми беше непозната.

Но малко благо аз изпитах
В замяна като дар насрещен.
Дариха те любимия ни син
Със тяхното познание.
Не мислеха те зло,
Но нашето дете
Умря душевно чрез това.
Израснало бе то във светлината,
Която отец Феликс черпеше обилно
От изворите, от скалите, планините
Чрез мъдри изречения духовни
И свързано с това бе всичко,
Което във душата ми израсна
От детските години още.
Живеещото в моя син духовно чувство
Умря във сянката то тъмна
На мрачната наука
И вместо веселото ми дете
Сега човек израсна
С душата запустяла,
С изпразнено сърце.
А ти сега ми искаше даже,
Да заплатя това,
Което те дължат на тебе.

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Така да бъде трябва
Щом служи ти отпърво
На туй, което земна част е в тях.
Духът чрез мене иска
Ти делото да свършиш.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Не ми е по природа да отказвам
Това, което трябва да извърша:
Но първо ти кажи ми,
Дали вреда ще имам
От сторената от любов услуга.

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Това, което на Земята ти за тях направи,

Отне на твоето дете душевната му сила.
Това, което на духа им ще дадеш сега ти,
Е загуба за твоя собствен Аз,
И туй, което ще загубиш в сила на живота
Ще се покаже като грозота
На собственото твое тяло.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

На моето дете те взеха
Живителните сили на душата,
А аз ще трябва сега тъй да ходя
Пред погледа на хората като плашило,
За тях да могат да узреят плодовете,
Които малко добро произвеждат!

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Но ти за благо на хората работиш,
А също и за щастието твое.
А майчината красота и на детето й животът
Ще процъфтят за вас в по-висша форма,
Когато във човешките души
Ще прораснат онези нови сили на духа.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Какво сега ще трябва да направят.

ДУХЪТ НА ЕЛЕМЕНТИТЕ:

Ти често хората бе вдъхновила,
Ей вдъхнови сега и духовете на скалите,
Във този час ще трябва да изтръгнеш
От себе си един от образите приказни
И да го повериш на съществата,
Които служат ми във мойто дело.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Да бъде-----

Бе някога едно ми същество,
От изток то към запада летеше
Следейки на самото Слънце пътя.
Летеше над полета, над морета,
И гледаше от своя висота

Как хората живеят.
Видя то, как се хората обичат
И се преследват със омраза
Във своя полет съществото
Не можеше да възпрепятства нищо,
Защото и омраза и любов създават
Все същото хилядократно.
Но ето, че над дом един
То трябваше да се спре.
Там вътре имаше един мъж уморен.
Той размишляваше над любовта човешка
И над човешката омраза
И мисленето му бе издълбало
В лицето му дълбоки бразди.
Косата му бе избелило
Обзето от тъгата на човека
Изгуби то водача своя слънчев
И при човека си остана.
То беше още в неговата стая,
Когато Слънцето залезе,
И щом отново Слънцето изгрява,
Тогаз отново съществото
Прието бе от слънчевия Дух.
И пак човеците то гледаше,
Как те в омраза и любов
Прекарват своя земен път.
И следвайки то слънцето по този начин,
За втори път дойде над онзи дом
И погледът му падна
Върху умрелия човек.

/Зад една скала говори Герман, така че остава невидим/

ГЕРМАН:

Бе някога един човек,
От изток ходеше към запад,
За знание примамваше го жажда
И през полета и морета.
Той гледаше, как хората се любят
И се преследват със омраза.
А виждаше човекът всеки миг,
Че стигнал е на своята мъдрост края.

Но как омраза и любов безспирно
Царуват в света на Земята,
В закон това не можеше той да побира,
Той хиляди написа случаи отделни,
Но липсваше за всичко поглед общ.
И срещна сухият търсител в своя път
Едно ми светло същество,
Животът негов беше тежък,
Защото постоянно бе в борба
Със тъмна сянкovidна форма.
Кои сте вие, прочие,
Запита сухият търсител.
Аз Любовта съм, така рече
Едното същество,
А в мен омразата ти виждай,
Така изрече другото.
Мъжът не чуваше, обаче, вече
На тези същества словата.
И тръгна отсега човекът като ням търсител
От изток все към запад.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Но кой си ти,
Ти, който мойте думи
Тъй нежелано
По начин свой изопачаваш?
Звучеше това като подигравка,
А да се подигравам не ми е присъщо.

ГЕРМАН: /излизайки напред/:

Аз съм Духът на мозък на Земята.
От мен, живее, във човека само
Подобие - джудже.
Във него някои неща се мислят,
Които само подигравка са над себе си самия,
Когато ги покажа аз в голям размер,
Тъй както моят мозък ги обхваща.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Затуй ли подигра се и на мене!

ГЕРМАН:

Аз честичко да упражнявам трябва
Занятие подобно,
Но повечето пъти не ме чуват.
Сега аз случая използвах,
Да се явя и там,
Където хората ме чуват.

ЙОХАНЕС: /от своята медитация/

Това бе същият човек,
За себе си що каза,
Че светлината на Духа от само себе
Прониква в неговия мозък.
А госпожа Фелиция дойде
Подобно на мъжа си,
Тъй както е в живота.

/Завесата пада/

СЕДМА КАРТИНА

Областта на Духа. Мария, Астрид, Филия, Луна, дете, Йоханес, първо отдалече, след това приближавайки се, Теодора, накрая Бенедиктус.

МАРИЯ:

Сестрици мили, вий които
Тъй често ми помагате усърдно,
Бъдете ми помощнички и в този час,
Да мога да направя щото
Етерът миров в себе си да затрепти.
В хармония той трябва да звучи
И в своята звучност да проникне
С познание една душа.
Знаменията виждам вече,
Стремящият Йоханес трябва
Чрез нашто творчество да се издигне
До истинското битие.
Държаха братята във храма
Съвет добре обмислен,
Как трябва да го изведат
От глъбините към светли висини.
От нас очакват те

В душа му сила да събудим
За полета към висините.
Ти моя Филия, всмучи
От мировите ширини
На светлината чиста същност,
Със звучен чар се изпълни
От творческата сила на душата,
Да можеш да ми подадеш
Събраните от тебе дарове
От глъбините на Духа.
Да ги втъка тогаз аз мога
В възбуждащите танцове на сферите,
И ти, Астрид, на моя дух
Любимо отражение,
Създай сумрачна сила
В течаща светлина,
Във багри тя да свети.
Свържи ти туй, което същност на звука е,
Да може мировото вещество тъчащо
Звучащо да живее.
Така да проверя аз мога
Духовно чувство на стремящия се ум човешки.
И ти, Луна силна,
Която вътрешно си укрепена,
Подобно сърцевина на живота,
Израстваща в средата на дървото,
Съедини със дарове на сестрите
Това, което копие на твойта свойственост е,
Да може търсещият на душата
Във знание да влее сигурност.

ФИЛИЯ:

Да се изпълня искам
С най-бистро битие на светлината
От мировите ширини,
Да вдишвам искам аз
На звука веществото животворно
От етерните далнини,
Да може да успее твойто дело
Ти, сестро моя мила.

АСТРИД:

Аз искам да втъка
Лъчезареща светлина
С понижаваща тъмнина
И да сгъстя аз искам
Живота на звука.
Да прозвучавайки да свети,
Да можеш, мила сестро,
Лъчите на душата да насочваш.

ЛУНА:

Да стопля искам веществото на душата
И да втвърдя етера жизнен.
Да се сгъстят те трябва
И себе си да чувстват,
Така, че в себе си те бидейки
Творящо да се настроят,
Да можеш ти, сестрица мила,
Да създадеш на знанието сигурност
За тази търсеща душа.

МАРИЯ:

От царствата на Филия
Да тече чувството на радост трябва
И на русалките менливи сили
Душата трябва да отварят,
Възбуда в нея да внесат,
Пробуденият за да може
Да изживее
На световете радостта
И тяхното страдание.
От тъкането на Астрид
Да се развие радостта на любовта:
На силфите животът лъхаш
Той трябва да събуди
Стремеж в душата да се жертва,
Да може посветеният
Да влее освежение
Във страдащите на Земята,
В копнеещи за щастие.
От силата на Луна трябва

Струяща крепкост да тече.
Мощта на огнените същества
Да създаде тя може
В душата сигурност,
Да може знаещият
Сам себе си той да намери
В тъкане на душата
В живота на света.

ФИЛИЯ:

От Духовете на света аз искам да измоля
Това, че светлината тяхна
Да очарова чувство на душата.
Звукът на словото им живо
В слуха духовен щастие да влее,
Пробуждащият се да може
Да се издигне в пътища душевни
До висините на небето.

АСТРИД:

Аз искам струите на любовта,
Които стоплят световете,
В сърцето да отправя
На посвещаващия се,
Да може той да донесе
Доброто от небето
В делата свои земни
И настроение свещено
На синовете човешки.

ЛУНА

От силите първични искам
Аз сила, смелост да измоля
И тях дълбоко във сърцето
На търсеция да положи,
Да може да го води
През целия живот
Увереност дълбока
Във собственото Себе.
С увереност тогава
Той себе си да може да се чувства

И плодовете зрели
От мигове да събира,
И да извлича семената
От тях за вечността.

МАРИЯ:

Със вас съединена,
Сестри, за дело благородно,
Ще мога да постигна
Желаното от мене.
Изпитаният тежко
Изпраща вече зов
В света на светлината наша.
/Явява се Йоханес/.

ЙОХАНЕС:

О, ти ли си, Мария!
Страданието мое
Донеси плод богат за мене.
От образа измамен,
Създаден от самия мене,
И в плен държащ ме след това,
То ме изтръгна,
Че в пътища душевни
Можех до теб да стигна,
Дължа го аз на мойта скръб.

МАРИЯ:

Какъв бе пътят,
Който до тука те доведе?

ЙОХАНЕС:

Освободен се чувствах
От връзките на сетивата.
Освободен след туй бе моят поглед
От мрачните прегради,
Които настоящето ограждат.
Сега да виждам можех
В живота на човека нещо друго,
Не само туй, което един миг
Във тесен кръг показва.

Капезиус, когото моите очи сетивни
Познаха във годините му стари,
Духът ми го показва
Какъвто бе на младени,
Изпълнен със мечти надеждни
В живота да осъществи,
Кое то винаги довеждаше
Слушатели при него верни.
А Щрадер, който се намира
В живота още млад,
Едвам изтръгнал се от манастира,
Можех да го видя така,
Какъвто някога би станал,
Ако преследвал би целта
Тъй както до сега.
А хората, които
Изпълнени със дух са вече на Земята,
Явиха се непроменени
Във областта духовна.
Запазил беше татко Феликс
И майката Феличия
Самата земна форма,
Когато зърна ги окото ми духовно,
А после моите водачи
Показаха ми своята благосклонност,
Говореха за дарби, които ще развия,
Когато мога да постигна
На знанието висините.
И много още аз видях
Със моите сетива духовни,
Кое то първо сетивата земни
Показаха ограничено.
И в този нов за мене свят
Лъчезареше светлината на ума,
Но все не можех още да отсъдя,
Дали съновидение мъждее,
Дали в действителност духовна вече се намирам.
Не знаех още аз,
Дали духовният ми поглед
От другите неща бе докоснат,
Или пък собственото мое себе

Се бе разраснало до един свят.
Тогава се яви самата ти,
Не както си в сегашно време
И както миналото виждало те!
О не, видяхте аз така
Тъй както вечно в Духа ти стоиш.
Не беше твоето същество човешко,
Аз ясно да позная можех
Духа във своята душа.
Не правеше това той,
Коего човек прави в тялото сетивно,
Той като дух един работи,
Живот на своите дела да вдъхне искащ,
Които имат корени във вечността.
Едвам сега, когато аз стоя
Пред тебе като дух,
Мен, пълна светлина ме озарява.
Аз своята действителност така добре обхванах
Кога с очите си сетивни още те познавах,
Че в нея съм уверен и сега,
Когато съм във царството духовно:
Пред мене не стои вълшебен образ.
Това е истинската твоя същност,
В която там те срещнах,
В която мога също тук да те намеря.

ТЕОДОРА/показвайки се/:
Нещо ме кара да говоря.
От твоето чело, о Мария,
Сияние на светлина възлиза.
Сиянието се оформя.
То получава форма на човек.
Това е мъж изпълнен от духа.
И други хора са наоколо събират.
Аз виждам в прадалечни времена
И онзи мъж набожен,
От своята глава който възлезе,
Излъчва от очите си
Най-чист покой душевен,
А в израза му благороден
Гори богата вътрешност.

Пред него погледът ми вижда
Една жена, която всеотдайно
Се вслушва в думите му,
Които от устата на мъжа излизат.
Аз тези думи чувам,
Гласят те както следва:
Благоговейно вие гледахте
Към ваш, те богове.
Аз тези богове обичам,
Тъй както вий самите.
Даряват сила те на мисълта ви,
В сърцата ви посаждат смелост,
Но даровете им извират
От Същество Божествено по-висше.

Аз виждам, как възбуди диви чувства,
В слушателите казаното от мъжа
И чувам виковете страшни:
Убийте го, той иска да лиши ни
От туй, което боговете са ни дали.
Спокойно пак мъжът говори.
Говори им за Бога, човек станал,
Тук на Земята който слезе
И над смъртта победа извоюва:
За Христос им говори той
И както продължава да говори,
Душите се успокояват.
Едно сърце се там опълчва само,
Кълне се то за отмъщение.
Това сърце аз разпознавам,
Тупти отново то в детето,
Кое то се до тебе подслонява.
Вестителят Христов на него тъй говори:
Сега съдбата ти не иска
При мене в тоз, живот да дойдеш,
Но търпеливо аз ще чакам,
Защото пътят ти при мене води.
Стоящата пред този мъж жена
Смирено пред нозете му тя падна,
Тя чувства се преобразена.
Една душа се моли на Бого-човека,

Едно сърце обича пратеника божи.
/Йоханес коленичи пред Мария/

МАРИЯ:

Йоханес, туй, което в тебе зазорява,
Да го събудиш трябва до съзнание ти пълно.
Сега освободи се паметта ти
От връзките на сетивата.
Ти предусети мене,
Ти себе си почувства,
Тъй както били сме едно в живота минал на Земята.
Жената, за която ни разказа Теодора,
Това бе ти самият.
Така стоеше ти пред моите нозе,
Когато като пратеник Христов аз нявга
Дойдох при твойто племе.
Това, което бе ми поверено
В светилищата на Хиберния от онзи Бог,
В човек един който се въплъти
И победител стана над смъртта:
Аз трябваше да занеса го на онези народи,
В които още жива бе душата,
Която жертви радостни принася
На мощния бог Один.
И спомняше си със печал
За светлия бог Балдур.
От първия ден, щом ти ме видя в сегашния живот,
Привлече те към мене силата онази,
Която мойто благовестие събуди в тебе.
Понеже тази сила действуваше мощно,
Но несъзнателно за двамата ни,
Страданията ни донесе тя в живота,
С който трябваше ний да се борим.
В самите ни страдания обаче
Се криеше онази сила,
Която ни доведе в царствата духовни,
Където истински се опознахме.
Скръбта ти прекомерно се разрасна
В присъствие на много хора.
Ти с тях се свързан чрез съдбата.
Затуй можа изявата на същността им

Сърцето ти тъй силно да разтърси.
Сега събра ги Кармата при тебе,
За да събуди в тебе сила,
В живота по-нататък да напреднеш.
И тази сила те раздруса,
Да можеш ти от тялото развързан,
Да се издигнеш в светове духовни.
Ти най-си близък до душа ми,
Понеже в скърби верността запази,
Затуй ми бе и отредено
Аз посвещението да извърша,
Кое то ти донесе светлина духовна,
Пробудиха за теб за виждане духовно
Онези братя, служещи в храма,
Но ти да знаеш можеш само,
Че истината е това, което виждаш,
Кога отново ти намираш в царството духовно
Такова същество, с което бил си свързан
Дълбоко в земния живот.
Изпратиха ме братята пред тебе,
Да можеш тук такова същество да срещнеш
За тебе бе най-тежкия изпит,
Когато тук призвана бях,
Аз Бенедиктус, нашия водач помолих
Да разреши ми
Загадката на този ми живот,
Така жесток който изглеждаше за мене.
От думите му се изля блаженство,
Когато той за своята и мойта мисия говори.
За онзи Дух той ми говори, в служба на когото,
Живеещата в мене сила беше посветена.
При неговите думи се получи,
Като че в миг най-ярка светлина духовна
Душата ми прониза и превърна
Страдание в блаженство безгранично.
И само една мисъл ми изпълваше душата:
Той даваше ми светлината
Да, светлина, която сила ми даряваше да виждам.
И в мисълта ми волята цареше
Изцяло на Духа да се отдам
За жертвата способна аз да стана,

Която би могла до него да ме приближи.
И тази мисъл беше много силна.
Тя полет даде на душата ми и ме отнесе
В туй царство, гдето ме сега намери.
Във онзи миг, кога почувствувах се свободна
От тялото сетивно, аз можах
Към тебе да насоча погледа духовен.
Пред мен, стоеше не Йоханес само,
Видях аз и жената също,
Която ме последва в древни времена
И свърза с мене своята съдба.
Така духовната аз истина чрез теб, получих,
Ти, който свързан беше най-дълбоко с мене
Във този живот земен.
Увереност духовна аз добих,
На тебе също да я дам можах.
Изпращайки на Бенедиктус на най-висша любов,
Аз тук те изпреварих.
И той ти силата предаде
Да следваш ме в духовни сфери.

БЕНЕДИКТУС/явявайки се/:
Тъй като вие тук самите
Намерихте се в царството духовно,
Ще трябва също аз
Отново тук до вас да бъда.
Да дам, ви аз можах онази сила,
Която тука ви издигна,
Но аз самият тъй не можех
Да ви отведа тука.
Така изисква го законът,
Но който аз се подчинявам.
Вий първо трябваше сами
Духовното око да придобийте,
Кое то прави ме и тука видим
За вашите души.
За вас едвам сега започва пътят
На странствуването ви духовно.
Сега в сетивния живот
Вий сили нови ще владейте
И с този дух, разкрил ви се сега,

Ще служите със вярност на рода човешки.
Вас ви съдбата така свърза,
Че заедно да работите и творите
Със силите, които придобихте.
И ходейки по пътя на душата
Самата мъдрост ще ви учи,
Че висшето създадено да бъде може,
Кога души са дали си духовна сигурност,
Със вярност работят за благото световно.
Духовното ръководство ви свързва за познание,
Сега обединете се да действате духовно.
В подкрепа Съществата на туй царство
Чрез моята уста ви дават тези силни думи:

*Тъчащата на светлината същност просиява,
от човек на човек,
за да изпълни с истина всемира.
благодатта на любовта съгрява една душа към друга,
да произведе блаженството на всички светове.
и пратеници на духа съединяват човешките дела благословени
със мировите цели,
кога да съчетае може двете
човекът, който себе си намира във човека,
лъчезари духовна светлина чрез топлината на душата.*

/Завеса/.

ИНТЕРМЕЦО

Предполага се, че предшествуващите картини бяха представлението, на което бе присъствувала София и че на втория ден те отново е посетена от нейната приятелка Естела. Следващият разговор става в същата стая както в пролога.

СОФИЯ: Мила моя Естела, прощавай, че те накарах да чакаш, трябваше непременно нещо да се погрижа за децата.

ЕСТЕЛА: Ето ме отново при тебе. Аз толкова много те обичам, че постоянно копнея за тебе, когато нещо дълбоко ме развълнува.

СОФИЯ: Ти винаги ще намериш в мене приятелката, която най-топло може да съпричастува в твоите чувства.

ЕСТЕЛА: На мене така много ми допаднаха тези "обезнаследени на тялото и на душата". Може да ти се стори много странно, ако ти кажа, че

в течение на няколко мига за мене беше, като че пред душата ми застана всичко, което съм могла да наблюдавам някога като човешко страдание. В това творение бе представено с най-голяма художествена сила не само това, което сполетява много хора като нещастие, но с едно заслужаващо удивление проникателност ни се обръща вниманието към най-дълбоките душевни страдания.

СОФИЯ: Не можем да си съставим никаква истинска представа за едно творение на изкуството, когато слушаме само за неговото съдържание, все пак би ми било много приятна, ако би искала да ми предадеш това, което толкова много те е развълнувало.

ЕСТЕЛА: Имахме работа с едно чудесно художествено построение. Художникът иска да ни покаже, как един млад живописец изгубва всяка радост да твори, защото започва да се съмнява в любовта на една жена. Тя беше му дала силата да разгърне своите изпълнени с надежда заложби. От най-чистото въодушевление към неговото изкуство в нея беше се родила най-красивата саможертвена любов. На тази любов дължеше той, че можа да изживее в своето изкуство пълното разгръщане на неговите сили. Той се разцъфтя, така да се каже, под слънцето на своята благодетелка. Чрез продължителното общуване с нея и от благодарност към нея се разви една страстна любов към тази жена. Чрез това все повече изоставаше едно бедно създание, което му беше дълбоко преданно и на края умря от скръб, защото трябваше да си каже, че бе изгубило сърцето на своя любим. Когато научи за нейната смърт, вестта не го развълнува особено, защото чувствата му принадлежаха единствено на неговата благодетелка. Но все повече трябваше да се убеди, че техните приятелски чувства никога не можеха да се превърнат в страстна любов. Това прогони цялата творческа радост от неговата душа. Той се чувствуваше все повече опустял в своя вътрешен живот. В такова състояние на душата той отново си спомни за своята бедна изоставена. И от един пълно-надежден човек той се превърна в една развалина на живота. Без изглед да намери някаква светла точка, той бе покосен от смъртта. Всичко това бе представено с най-висока драматична живост.

СОФИЯ: Мога да си представя, колко силно е въздействувало това представление върху обичната Естела, която така много беше страдала още в своите младини, когато пред очите ѝ е застанала съдбата на такива хора, които тежките конфликти на живота са довели до горчива душевна неволя.

ЕСТЕЛА: Мила моя София, ти криво ме разбираш в това направление. Аз много добре мога да направя да направя разлика между едно творение на изкуството и самата действителност. И би значило да не съдим за първото изхождайки от самото него, ако бихме искали да внесем в нашето съждение чувствата, с които посрещаме в живота представените съ-

бития. Това, което този път ме развълнува така дълбоко, е действително само свършената художествена постройка на един дълбоко жизнен въпрос. И с пълна яснота аз отново можах да позная, как изкуството може да се издигне до своята висота само тогава, когато то се придържа към пълния живот. Щом се отдалечи от него, неговите творения стават неистинни.

СОФИЯ: Мога да те разбера напълно, когато говориш така. Аз винаги съм се възхищавала на онези хора на изкуството, които са могли да стигнат до пълното изобразяване на това, което ти наричаш истина на живота. И вярвам, че именно в наше време някой е стигнал в това отношение до свършенство. Само че именно най-висшите произведения в тази област оставиха в душата ми известно неприятно чувство. Дълго време не можех да си обясня това. Но един ден в мене проблесна светлина, която ми донесе отговор.

ЕСТЕЛА: Искаш да ми кажеш, че твоят светоглед те отклони от цененето на изкуството на действителността.

СОФИЯ: Мила Естела, нека днес не говорим за моя светоглед. Ти добре знаеш, че чувството, за което току що говорих, дълго време живееше в мене, преди още да зная и най-малкото нещо за моя светоглед. И така чувствам аз не само по отношение на така нареченото реалистично изкуство, но и други направления създават в мене същото чувство. Това настъпва в мене особено тогава, когато забелязвам това, което в един висш смисъл бих могла да нарека неистинност на някои творения на изкуството.

ЕСТЕЛА: В това аз наистина не мога да те следвам.

СОФИЯ: Помисли само, мила Естела, че едно пълножизнено схващане на истинската действителност тря

бва да породи в сърцето чувството на известна беднота на произведението на изкуството, тъй като е положително, че и най-великият художник остава пред пълната природа само един дръскач. На мене поне и най-свършеното художествено изображение не може да ми даде това, което дължа например на откровенията на един пейзаж или на едно човешко лице.

ЕСТЕЛА: Но това е в самата природа на нещата и не може да се измени.

СОФИЯ: То би могло да се измени, ако хората биха искали да си изяснят на пълно само *едно нещо*. Та могат именно да си кажат, че е безсмислено да изобразяваме чрез човешките душевни способности още веднъж това, което по-висши Същества простират пред нас като най-истинно произведение на изкуството. Но същите тези Същества са вложили в душата на човека стремежа, да продължи един вид по-нататък творението на изкуството, за да даде на света това, което тези Същества не

поставят още пред самите сетива. Във всичко, което човекът може да твори, творещите Същества са оставили природата незавършена. Защо трябва да изобразява той тяхното съвършенство по един несъвършен начин, щом като може да превърне в съвършенство тяхното несъвършенство? Представи си това твърдение превърнато в едно елементарно чувство, и ще можеш вече да си съставиш една представа, защо изпитвам недоволство по отношение на много неща, които ти наричаш изкуство. Забелязването на едно несъвършено предаване на сетивната действителност трябва да предизвика недоволство, неприятност, докато и най-несъвършеното представяне на това, което се крие зад външното наблюдение, може да бъде едно откровение.

ЕСТЕЛА: Ти говориш всъщност за нещо, което никъде не съществува. Защото ни кой художник не се стреми към едно просто изображение на природата.

СОФИЯ: Но именно в това се състои несъвършенството на много произведения. На изкуството, че творческата дейност чрез самото себе си води над природата и че художникът не знае, как изглежда това, което не се по дава на сетивно наблюдение.

ЕСТЕЛА: Не виждам никаква възможност за нас, да стигнем до някакво взаимно разбирателство по тази точка. Наистина горчиво е да гледаш, как по отношение на най-важните въпроси на живота най-любимата ти приятелка върви по пътища, които се отклоняват от твоите. Все пак аз се на дявам на по-добри времена за нашето приятелство.

СОФИЯ: По тази точка трябва да приеме това, което животът ни донася.

ЕСТЕЛА: Довиждане, мила София.

СОФИЯ: Довиждане, моя добра Естела.

/Завесата/

ОСМА КАРТИНА

Същата стая както в първата картина. Йоханес, Мария, Капезиус, Щрадер.

ЙОХАНЕС: /на един станок, на който седят също Мария и Капезиус/
Последни щрехи бяха тези,
Да считам мога моята работа завършена.
За мене беше тъй приятно
Да мога да изследвам Ваш, то същество
Чрез моето изкуство.

КАПЕЗИУС:

Наистина, за мене тоз, портрет е чудо,
И още по-голямо чудо
Творецът му.
Промяната, която стана с Вас,
Не може с нищо се сравни,
Което хора като мене
До днес са считали възможно.
На нея може само да се вярва,
Кога окото вярата подкрепя.
Аз първо Ви видях преди години три.
Тогава трябваше да вляза в онзи кръг,
Във който Вие стигнахте до днешната си висота.
Тогава бяхте човек пълен с грижи,
Това за всеки беше ясно от пръв поглед.
В кръга Ви чух аз разговор един
И с него трябваше да свържа думи,
Които трудно се изтръгват от мене,
Говорих аз в такова настроение,
В което иначе човек за себе си той мисли само.
Но погледът ми постоянно бе насочен
Към онзи страдащ живописец,
Във ъгъла който седеше мълчаливо,
Но той мълчеше, а и мислеше
По начин твърде странен.
За него можехме да мислим,
Че до слуха му думите не стигат,
Които се изказваха край него.
Скръбта, в която бе изпаднал,
Изглеждаше, че тя сама за себе си живее.
Като че самият човек не чува нищо,
Напротив като че скръбта със слух бе надарена.
И може би не ще сгреша
Да кажа, че изцяло той бе от скръбта обсебен.
Аз скоро срещнах Ви след онзи ден отново:
Тогава като преобразен бяхте вече
Блаженство се излъчваше от Вашите очи,
И сила в цялото Ви същество цареше,
И огън благорoden прозвучаваше от думите ви.
Тогава вий пред мен желанието изявихте,
Което твърде странно ми се стори.
Желаехте да станете ми ученик.

Действително в течение на три години
Усърдно се задълбочихте Вий във всичко,
Кое то аз за хода на света да кажа можех.
Тъй като все повече се сближихме,
Почувствувах аз загатката на Вашето изкуство.
И всяка от картините Ви беше ново чудо
/Щрадер е влязъл междувременно/.
По-рано мисълта ми малко беше склонна
Да се издига в несетивни светове.
Да се съмнявам в тях, това далече бе от мене.
Да стигна чрез изследване до тях,
Това изглеждаше ми да е дързост.
И трябва сега да призная,
Че Вие мнението ми изменихте.
Аз често да повтаряте Ви слушах,
Че Вашето изкуство се дължи
Единствено на дарбата духовна
Съзнателно да чувствате във други светове,
И че не можете да вложите в творбите свои нищо,
Кое то първо духом да не сте видяли.
От Вашите творби аз виждам, как Духът
Се действено разкрива.

ЩРАДЕР:

Не съм Ви никога разбирал аз тъй малко
Нали във всеки, който е художник
Духът се живо изявява!
Кое Томасиуса различава
От другите творци?

КАПЕЗИУС:

Не съм се никога съмнявал,
Че във човека действено духът се изявява,
Но въпреки това за него си остава
Неосъзнатата същността на този Дух,
Твори той от Духа,
Но все пак Духа не разбира.
Томасиус твори в сетивния живот това
Кое то той съзнателно в Духа да вижда може.
И постоянно ми се изповядваше,
Че друго творчество за него невъзможно е.

ЩРАДЕР:

Аз на Томасиус се възхищавам
Признавайки свободно,
Чуе във портрета нарисуван
Капезиус, когото вярвах, чуе познавам,
Едвам сега действително ми се разкрива.
Аз мислех него че познавам,
Портретът ясно ми показва,
Доколко малко съм за него знаел.

МАРИЯ

Как, докторе любезни, е възможно
Величието на творбата да Ви възхищава,
И все пак извора ѝ Вий да отречете?

ЩРАДЕР:

Какво ли общо има мойто възхищение,
Коего на художника отдавам,
Със вяра в неговото виждане духовно?

МАРИЯ:

Да одобриме можеме творбата и тогава,
Когато вяра в извора ни липсва.
Но в случая на нищо да се възхитим не можем,
Ако художникът не бе изминал пътя,
Нагоре който го въведе към Духа.

ЩРАДЕР:

Не трябва все пак да се казва,
Че на Духа да си отдаден все едно е,
Да си проникнал в него чрез познание.
В художника твори духовна сила,
Тъй както тя твори във камъка, в дървото.
Но да познае себе си, дървото, туй не може,
Това ще може само, който го разглежда
Художникът живее в своята творба,
А не в духовна опитност.
Но щом сега към Вашия портрет
Аз погледа обръщам,
Забравям всичко, що мислителя примамва.
От тез, очи, които тука нарисувани са само,

Блести на нашия приятел силата душевна,
Живее разумът на издирвача
На това чело,
И топлината благородна на словата
Излъчва се от всички цветове,
С които четката Ви смела
Загадките развързва.
О тези багри, на повърхността са само,
За мене за да станат само скрити.
И тези форми,
Създадени от багрите самите,
Говорят, че духът тъче във тях,
За много още са те самите.
Къде намира се това, което изразяват?
Не може то да бъде на платното,
Защото там са само цветовете бездушни.
Нима в Капезиус самия?
Защо не мога да го видя аз на него?
Томасиус, така сте го предали Вие,
Че нарисуването в същия миг,
Когато погледът да го обхване иска,
Чрез само себе си се разрушава.
Не мога аз да разбера,
Къде ме този портрет води.
Какво от мене иска да го схвана?
Какво да търся?
Бих искал да пробия аз платното,
За да намеря там това, което търся.
Къде да схвана туй, което
Портретът в моята душа лъчеизпуска?
Аз трябва да го имам.
О, аз, човек побъркан.
Като че призраци ме омагьосват!
Невидим един призрак,
И моето безсилие
Не може да го види.
Томасиус, Вий призраци рисувате
И омагьосвате ги в Вашите картини,
Примамват ни те да ги търсим,
Но не оставят се да ги намерим.
---- О, колко страшни са картините Ви!

КАПЕЗИУС:

Приятелю, във този миг изгубихте
Всецяло на мислителя покоя.
Вий помислете само, ако призрак
От таз, картина би говорил,
Би трябвало и аз да бъде като призрак.

ЩРАДЕР:

Простете, о приятелю,
Това бе слабост само . . .

КАПЕЗИУС:

За този миг Вий говорете
Доброто само.
Като че бяхте се изгубили,
Така изглеждаше, Обаче бяхте
Издигнат над самото Ваше Себе.
И с Вас се случи, както често с мене.
В моменти като този можеш да се чувстваш
Със мисълта си здраво оръжен,
Но сам на себе си доказваш,
Че сила някаква те е обзела,
Която нито в знание сетивно, нито в разум
Не може своя произход да има.
Кой вля в портрета ми подобна сила?
За мене бих нарекъл го аз символ,
Това, което пред портрета изживях.
Душата си той ме научи да познавам,
Тъй както никога по-рано аз не можех.
И убедително бе туй себепознание.
Томасиус Йоханес ме изучи,
Защото силата владее,
Да вниква през сетивото до Себето Духовно,
Чрез свойто виждане особено
В духа да може да прониква.
Така аз виждам старата онази мъдрост
"Човече, себе си познай" във нова светлина.
За да познаеш себе си, какво си, трябва
Във себе си да наидеш силата потребна,
Която като дух същински
Пред нас самите може да се скрие.

МАРИЯ:

За да намериш себе си, ще трябва
Ти първо силата потребна да развиеш,
Която може да проникне в собствената същност.
В действителност онази мъдрост ни показва:
Развий се, за да можеш да се виждаш.

ЩРАДЕР:

Ако признали бихме на Йоханес,
Че чрез развитие духовно той
Доби познание за същността,
Която съществува в Вас невидимо,
С това ний бихме казали,
Познанието друго е при всяка степен на живота.

КАПЕЗИУС:

Това аз точно бих могъл да потвърдя.

ЩРАДЕР:

Ако така стоят нещата,
Тогава всяко мислене би било нищо,
А знанието само призрак.
Тогаз аз всеки миг бих се изгубил.

О оставете ме самичък.

КАПЕЗИУС:

Аз ще го съпроводя /излиза/

МАРИЯ:

Капезиус до знание духовно е по-близо,
Отколкото самият си представя.
А Щрадер тежко страда.
Това, което за душата му копнеж горещ е.

ЙОХАНЕС:

Пред моето око духовно същността
На двамата мъже стоеше още,
Когато трябваше тепърва да пристъпя
Във истинското царство на душите.
Капезиус видях аз като млад човек,

А Щрадер на години стари,
Които още той не беше стигнал.
И първият показваше ми цвят младежки,
Във който много крие се, което този живот негов,
В сетивното поле не може да направи да узрее.
То тласкаше ме тъй към неговото същество.
За първи път в душата му можах
Да видя в ядката духовна на човека,
Как качества на настоящия живот
От само себе си показват се като последствия
От други земни съществувания.
Видях борбите аз, които той бе водил,
От друг живот които са създали
Сегашното му съществуване.
Да видя още не можах
Живота негов минал,
Но в поведение проличава
Това, което не от тоз живот е.
В портрета да предам можах отново
Това, което в дълбините на душата му цареше,
А четката ми беше водена
От силите развити от Капезиус
Във минали животи на Земята.
И ако вярно съм разкрил особеността му,
Картината ме службата изпълни,
Която бях замислил с нея.
Като художествено произведение,
Не я ценя тъй високо.

МАРИЯ:

Да действа тя ще продължава във душата,
След като пътя ѝ посочи в областта духовна.

/Завесата пада, докато Мария и Йоханес са още в стаята/

ДЕВЕТА КАРТИНА

Същата местност както във втората картина. Йоханес, по-късно Мария.
/От скалите и изворите прозвучава: "О, човече, себе си живей! "

ЙОХАНЕС:

Човече, себе си живей ти!

Поред аз три години търсих
Окрилена от смелост сила на душата,
Която истина на тези думи дава,
Чрез тях човекът може, сам освобождаващ се,
Той себе си да победи, и побеждаващ се да наиде свободата:
Човече, себе си живеи ти!

/От скали и извори прозвучава: "*Човече, себе си ти изживявай!*" /

Аз чувам я във мене вътре,
Слухът духовен само леко я долавя.
Тя крие в себе си надежда,
Растейки, че ще пренесе духа човешки
От битието тясно в мирови простори,
Тъй както тайнствено се разширява
Нищожно малко семенце
И се превръща в дъб огромен . . .
Това, което във вода живее и във въздух
И земна почва затвърдява,
Духът във себе си да оживи той може.
Човекът може да обхване
Това, което в елементи,
В душите и във духовете,
Във времето и вечността
Е завладяло всяко съществуване.
Живее същността на световите в битието на душата,
Когато във духа се корени такава сила,
Която истина на думите предава:
"Човече, себе си живеи ти!"

/От скали и извори прозвучава: "*Човече, себе си ти изживявай!*" /

Аз чувствам, как в душата ми звучи
Раздвижвайки се и предавайки ми сила.
Живее в мене светлината,
Виделина около мене проговаря,
Покълва в мене светлината на душата,
Твори във мене мирова виделина:
"Човече, себе си ти изживявай!"

/От скали и извори прозвучава: "*Човече, себе си ти изживявай!*" /

Навред аз уверен се чувствавам,
Където силата на думите ме следва.
Тя ще ми свети в тъмнина на сетивата,
Ще ме крепи във висините на духа.
Тя ще изпълни битието на душата

За всички времена.
Аз чувствам мировото битие във мене,
И трябва да намеря себе си във всички светове.

Аз виждам същността на моята душа
Чрез собствената сила оживена.
Почивам аз във себе си, самия.
Аз гледам към скалите, изворите,
На собственото същество езика те говорят.
Намирам се отново в съществото,
Кое то във беда горчива вкарах.
От него сам на себе си извиквам:

*"Отново ти да ме намериш трябва
и болките ми да смекчиш".*

И светлината на Духа ще ми дари тя сила,
Да чувствавам това драго в мойто Себе.

О думи със надежда пълни,
От всички светове вий вливате ми сила:
"Човече, себе си ти изживявай!"

/От скали и извори прозвучава: "Човече, себе си ти изживявай!"

Ти караш ме да чувствам мойта слабост,
Поставяш ме до целите възвишени на Бога,
Творяща мощ на висша цел
Във слабия ми човек земен.
От мен самия да се изяви ще трябва,
Какво ще семето даде във мене скрито,
Да се отдам на света искам
Като живея собственото същество.
Аз силата на думите изцяло да почувствам искам,
Които първо слабо в мен, звучат,
За мене трябва те да бъдат огън животворен
Във силите на моята душа,
По пътищата на духа ми.
Аз чувствам, мисълта ми че прониква
В дълбоко скрити глъбини световни,
И светейки ги озарява
Тъй действа силата на тези думи:
"Човече, себе си ти изживявай!"

/От скали и извори прозвучава: "Човече, себе си ти изживявай!"

От светли висини едно ми същество сияе,
Аз чувствам как крилата ме издигат
Нагоре чак до него,

Да се освободя самия искам

Тъй както всички същества, които себе си са победили.

/От скали и извори прозвучава: "*Човече, себе си ти изживявай!*" /

Аз виждам това същество сега,

Във бъдеще да стана искам като него.

Духът ще се освободи във мене

Чрез тебе, цел възвишена,

Аз искам да те следвам.

/Мария идва/

Духовното око пробудиха във мене

Духовните Същества, които ме приеха

И виждащ във духовни светове

Аз чувствавам в мойто Себе силата:

"*Човече, себе си ти изживявай!*" "

/От скали и извори прозвучава: "*Човече, себе си изживявай!*" /

МАРИЯ:

Душата ми насам ме тласна.

Можях да видя твоята звезда.

Сияе тя със пълна сила.

ЙОХАНЕС:

Аз тази сила в себе си изпитвам.

МАРИЯ:

Така сме тясно ние свързани,

Че на душата ти животът

Запалва светлината си във мойта.

ЙОХАНЕС:

Нима ти знаеш, о Мария,

Това, което токущо ми се разкри?

Добих първичната увереност човешка

И сигурност непоклатима.

Аз чувствам силата на думите,

Навред, които могат да ме водят:

"*Човече, себе си ти изживявай!*" "

/От скали и извори прозвучава: "*Човече, себе си ти изживявай!*" /

/Завесата пада/

ДЕСЕТА КАРТИНА

Стая за медитация. Йоханес, Теодосиус, Бенедиктус, Луцифер и Ари-ман.

ТЕОДОСИУС:

Във тебе можеш ти да изживяваш всички светове.
Така и мене изживявай като сила мирова на Любовта.
Щом същество едно от мене озарено бива,
То чувства повишена неговата сила на живота,
И щастие на други същества то носи.
Така строя света аз в радостта на ставането.
Без мойта сила няма никакъв живот,
Без мене нито едно същество не може да живее.

ЙОХАНЕС:

Така явяваш се пред моя поглед, ти ошастливител на света!
Чрез моята духовна сила радост да творя ме тласна,
Щом виждам те аз като плод на собственото изживяване.
Ти се показва на окоето ми духовно в храма,
Не можех аз тогаз да зная още,
Дали съм виждал сън, или самата истина.
Сега от мене паднаха превръзките,
Които скриваха ми светлината на Духа.
Че си действителност, сега аз мога да позная,
Да изявявам искам твойта същност
Във моите дела,
Чрез тебе те спасение ще носят.
И благодарност аз дължа на Бенедиктус.
Чрез мъдрост той дари ми сила,
Духовния си поглед да насочвам в твоя свят.

ТЕОДОСИУС:

Ти чувствай ме дълбоко в своята душа
И силата ми вред носи във всички светове.
И служейки на любовта, блаженство ще изпитваш.

ЙОХАНЕС:

Аз чувствам светлината стопляща на твойта близост
И как се ражда в мене творческата сила.

/Теодосиус изчезва/

Замина си,

Но пак ще дойде той при мене
И сила ще ми донесе от извори на Любовта.
Но Светлината му изчезва само временно,
Тя продължава да живее в собственото битие.
Аз мога сам на себе си да се остава,
Живеейки във мене същността на духове на Любовта.
Чрез него в себе си аз мога да се чувствам,
Чрез мене той да изявява се ще трябва.
/Става несигурен, нещо, което се изразява в неговите жестове/
Но как аз чувствам себе си.
Като че същество духовно се към мене приближава.
Откакто аз духовно виждане достоен бях намерен,
Аз чувствам винаги така,
Като че лоши Сили искат да ме хванат.
Но нека дойде каквото си ще,
Аз имам сила сам насреща да застана.
Аз мога себе си във мене да живея,
Непобедима сила имат тези думи.
Но ето, че сега аз силна съпротива чувствавам,
Това ще трябва най-лош враг да бъде. . .
Да дойде само, той въоръжен ще ме намери

Ти на доброто враг самият да си трябва,
По твоята мощна сила чувствавам аз това.
И зная, че да смажеш искаш,
Това, което се изтръгва от властта ти.
Аз силата във мене искам да укрепна,
С която ти не можеш да се бориш.
/Бенедиктус се явява/.

ЙОХАНЕС:

О. . . Бенедиктус,
Ти източник на моя нов живот.
Това е невъзможно, не! . . .
Не можеш ти да бъдеш, - не смееш ти самият!
Ти призрак си измамен само.
О сили на душата ми добри, вий в мене оживейте,
Разбийте таз, измама,
Която иска да ме заслепи.

БЕНЕДИКТУС:

Попитай своята душа, дали да чувства може,
Какво за нея беше ред години мойта близост,
Чрез мене в тебе плод на мъдростта израсна
И само той ще може по-нататък тебе да помогне
И да прогони грешки в областта духовна.
Ти мене в себе си живеи.
Но искаш ли да ходиш по-далече,
Тогава онзи път ще хванеш,
До моя храм който ще може да те доведе.
И ако искаш по-нататък мъдростта ми да ти свети,
Тя трябва да извира от местото,
Където действам заедно със моите братя.
Аз силата на истината ти доставих.
Щом силата на огъня ѝ в тебе се сама запали,
Ти пътя ще намериш.

/Бенедиктус си отива/

ЙОХАНЕС:

О той ме изоставя.
Дали измамата прогоних. . . .
Как мога да реша това

Но чувствам се укрепнал в мене.
Не беше никаква измама, той самият бе това,
Ти, Бенедиктус, в себе си аз тебе изживявам.
Ти силите дари ми,
Които продължават в собственото себе да живеят
И грешката от истина ще отделят.
И все пак - се подадох на измама.
Аз с ужас чувствавах твоята близост
И считах те като измама,
Кога застана тъй пред мене.

/Теодосиус се явява отново/

ТЕОДОСИУС:

Ти ще измамата да надделееш,
Когато се изпълниш с мойта сила.
Ей, Бенедиктус те до мен, доведе,
Но вече трябва да те води собствената мъдрост,
Ако живееш само туй, което в тебе той положи,
Ти себе си самия не ще можеш да живееш.

Свободно се стреми към висините светли,
За тоз, стремеж ти мойта сила приеми.
/Изчезва/

ЙОХАНЕС:

Колко тържествено звучаха твоите думи;
Във себе си самия трябва тях да изживея,
Когато те изпълват цялото ми същество.

О в дълбините на душа ми действайте вие по-нататък,
Възвишени прекрасни думи!
Вий можете да идвате от храма само
Тъй като изговориха ги братята на Бенедиктус.
Аз чувствам вече, как от вътрешността ми те възлизат.

Ще прозвучат те от самия мене,
И тъй ще бъдат ми добре понятни.
О, дух, ти който в мен живееш вътре,
Възлез от скритостта си
И покажи си истинската същност.
Аз чувствам вече, как се приближаваш.
Ти трябва да ми се явиш.
/Луцифер и Ариман се явяват/.

ЛУЦИФЕР:

Човече, мене ти познай,
Човече, себе си почувствавай.
Ти вече се освободи
От ръководството духовно
И тук избяга
В свободни земни царства.
Ти собствената същност търсеше
Във бъркотията приземна.
Да наидеш себе си самия,
Бе твоята награда.
Използувай тази си награда.
Самия себе си пази ти
С духовна смелост.
Ти ще намериш чужда същност
В обширното и висше царство,
То тебе ще прогони

В човешка участ,
А също ще да те подтиска.
Човече, себе си почувствувай,
Човече мене ти познай.

АРИМАН:

Човече, себе си познай,
Човече, мене ти почувствувай.
От тъмнината на духа
Ти вече си избягал
И си намерил
Самата земна светлина.
Сега от мойта сигурност
Всмучи ти силата на истината.
Аз здрава почва затвърдявам.
Ти можеш също нея да изгубиш.
Във твойто колебание ти пропиляваш
На битието силата.
Във светлината висша
Ти можеш да прахосаш
И силата на своя дух.
Ти в себе си да се разпаднеш - можеш.
Човече, мене ти почувствувай,
Човече, себе си познай.

/Те изчезват/

ЙОХАНЕС:

О, що беше това, от мене Луцифер излезе
И следвайки го също Ариман!
Нима изпитвам аз измама нова,
Като горещо се за истината молих?
На Бенедиктус братът в мене призова онези Същества,
В души човешки произвеждащи измама само.

СЛЕДВАЩОТО КАТО ГЛАС НА ДУХА ОТ ВИСИНИТЕ:

Възлизат твоите мисли
В основа на света първичен,
Това, което вкара те в измама на душата,
Което те държеше във погрешност постоянно,
Явява ти се в светлината на Духа,
Чрез пълнотата на която

Човеците проглеждайки
Във Истината мислят!
Чрез пълнотата на която
Стремящите се човеци
Живеят в Любовта.

/Завесата пада/

КАРТИНА ЕДИНАДЕСЕТА

Храмът на Слънцето, надземен скрит мистериен център на Йерофантите.

РЕТАРДУС: /пред него Капезиус и Щрадер/
Горчиво грижи вие ми донесохте.
Аз поверих ви важна служба,
Но ние лошо я изпълняхте.
Затуй ви призовавам пред съдийския си стол.
Капезиус, на тебе аз дарих способност висша.
Чрез нея на човешкия стремеж идеите
Прелестно вливаха се в твойто слово
И убедително би трябвало да действуват.
Аз твойта дейност в кръгове насочих,
Където ти Мария и Йоханес там намери.
Ти трябваше стремежа им към виждане духовно
Да отклониш чрез силата,
Която криеше се в твойто слово.
Вместо това ти сам отдаде се
На действието идващо от тях.
На тебе, Щрадер, пътя аз разкрих
Към сигурни научни цели.
Ти трябваше чрез мисълта си строга
Да разрушиш вълшебството на зрение духовно.
Но теб, ти липсва сигурност на чувството.
И силата на мисълта отвърна се от тебе там,
Където случай имаше да победиш.
Съдбата ми е тясно свързана с делата ваши.
Чрез вас изгубени за винаги за мойто царство
Са двамата търсители на истината.
Аз трябва да предам на братята душите техни.

КАПЕЗИУС:

Аз никога не можех да ти бъда пратеник добър.

Ти сила ми дари човешкия живот изкусно да описвам.
Аз можех да описвам всичко онова, което
Одушевило е хората в една епоха или друга,
Но невъзможно бе за мене
На думите, които минало рисуват,
Онази сила да предам, изпълваща душите.

ЩРАДЕР:

Онази слабост, що така обзе ме,
Е само копие на твоята.
Ти знания можа да ми дариш,
Но не и силата, копнежа да успокоя ги,
В сърцето на човека, който се към истина стреми,
Аз винаги да чувствам трябваше
Във моята вътрешност и други сили.

РЕТАРДУС:

Вий виждате плода на ваш, та слабост.
Но ето идват вече братята с душите,
В които мене те ще победят.
Йоханес и Мария силата им следват.

/Бенедиктус със Луцифер, Ариман, след тях Йоханес и Мария. После
Теодосиус, Романус, Душевните сили, Феликс и Фелиция Балде, другата
Мария, накрая Теодора/.

БЕНЕДИКТУС: /към Луцифер/:

В душите на Йоханес и Мария
За сила сляпа място вече няма,
Те са издигнати до битието на Духа.

ЛУЦИФЕР:

Наистина душите трябва да оставя.
Постигнатата от тях мъдрост
Им дава сила да ме виждат.
Аз имам над душите само власт,
Докато те не могат да ме виждат.
Но в мен, остава силата да съществува,
Която в мировото ставане на мен, е отредена.
И ако аз душите им да изкуся не мога,
То моята сила ще направи да узреят

Най-хубавите плодове в духа им.

БЕНЕДИКТУС: /към Ариман/:

Душите на Йоханес и Мария

Унищожиха в себе си тъмата на заблудата.

Очите им духовни са отвориха.

АРИМАН:

Ще трябва от духа ми аз да се откажа.

Към светлината те ще се обърнат,

Но правото си аз запазвам

С илюзията на душите щастие да нося.

Те вече не ще вярват

Че тя е истинната,

Но могат те да виждат,

Как истината изявява тя.

ТЕОДОСИУС: /към Другата Мария/

Съдбата ти бе тясно свързана

С живота на сестрата ти по-висша.

Аз светлината на любовта можах да ѝ дам,

Но не и топлината нейна,

Докато ти все още искаше да постоянстваш

Да правиш благородното във тебе

Да ражда се от тъмно чувство само,

И не стремеше се да виждаш ти ясно

Във пълна светлина на мъдростта.

Влиянието идващо от храма не прониква

До същността на подтиците тъмни,

Тогава даже кога те добро да вършат искат.

ДРУГАТА МАРИЯ:

Аз да позная трябва, нещо благородно

Да действа благотворно може само в светлината.

И се към храма аз обръщам.

Не трябва вече мойто чувство

От светлина на Любовта да се лишава.

ТЕОДОСИУС:

Чрез твоето разбиране ти силата ми даващ,

Мариината светлина душевна да насоча към света.

Тя постоянно силата си трябваше да изгуби
В допир с душите като твойта,
Които не желаят светлината с любовта да свързват.

ЙОХАНЕС: /към Другата Мария/
Аз виждам в тебе онзи вид душевност,
Която в мене вътре също ме владее.
Не можех да намеря пътя
Към твоята сестра по-висша,
Докато в мене топлина на Любовта
От светлината ѝ отделно се държеше.
А жертвата, която ти принасяш в храма,
Тя трябва в моята душа да се повтори.
Във нея топлина на Любовта ще трябва
На светлина на Любовта да се пожертва

МАРИЯ:
Йоханес, в царството духовно ти доби
Познание сега чрез мене,
Ти ще прибавяш към познание духовно битие душевно
Когато своята душа намериш,
Както намери мойта.

ФИЛИЯ:
От всяко мирово развитие
Душевна радост ще ти се разкрие.

АСТРИД:
Сега ще може битието твое цяло
Да бъде озарено с топлината на душата.

ЛУНА:
Ти себе си ще можеш да изживееш,
Когато светлината в душата ти да свети може.

РОМАНУС: /към Феликс Балде/
Ти дълго се държа далеч от храма,
И озарение признаваше ти само,
Когато светлина на собствената ти душа се изявява,
Но хора като теб, онази сила ми отнемат,
Да давам светлина на земните души.

Да черпят искат само те от тъмни глъбини
Това, което трябва да донасят на живота.

ФЕЛИКС БАЛДЕ:

Сама сега заблудата човешка
Насочи ме от тъмни глъбини към светлината.
И ми помогна път към храма да намеря.

РОМАНУС:

Че пътя ти насам намери,
Това ми силата предава,
Да озаря аз волята
В Мария и Йоханес,
За да не следва тъмни сили тя,
Сама на себе си посока да си дава
Изхождайки от мировите цели.

МАРИЯ:

Йоханес, ти сега самият
Чрез мойто Себе се видя в духа,
Ти като дух живееше битието свое,
Когато в теб, ще може да се вижда светлината на света.

ЙОХАНЕС: /към Феликс Балде/:

Аз виждам в тебе, брате Феликс,
Душевната сила, в собствения дух която,
Държеше волята ми окована.
Ти пожела да наидеш пътя в храма,
Аз искам път на силата на волята в духа си
Към храма на душата да покажа.

РЕТАРДУС:

Душите на Йоханес и Мария
От мойто царство се освобождават.
Как трябва да намерят те сега това,
Което своя извор има в мойта сила?
Докато липсваха им вътре в тях
Основите на всяко знание,
Използваха те даровете мои,
Сега аз виждам се принуден
Да ги освободя.

ГОСПОЖА БАЛДЕ:

Че и без тебе човек може
Да се разгорещи към мисленето,
Това аз ти показах.
От мене знание едно извира,
Което може плодове да донесе.

ЙОХАНЕС:

Ще трябва това знание със светлината да се съчетае,
Която от обилния на храма извор
Да свети може на човешките души.

РЕТАРДУС:

Капезиус, ти, сине мой,
Изгубен си сега,
От мене ти отскубна се,
Преди на храма светлината да ти свети.

БЕНЕДИКТУС:

Той пътя е започнал.
Той чувства светлината
И сила ще намери
Във собствената си душа да търси,
Това, което до сега Фелиция му даваше.

ЩРАДЕР:

Изглежда съм изгубен само аз.
Съмнението сам не мога да прогоня
И положително не ще намеря пътя,
До храма който ще ме заведе.

ТЕОДОРА: /явявайки се/

От твоето сърце излита
Един лъч светъл,
Един човешки образ се от него образува
И думи мога аз да чуя,
Които този образ изговоря,
Те ето как гласят:
*"Аз силата си извоювах
до светлината да достигна".*
Приятелю, на себе си се довери!

Ти сам ще изговориш тези думи,
Когато дойде твойто време.

/Завесата пада/.

К Р А Й